

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2026/1373

z dnia 22 czerwca 2026 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz 1,4-butanodiolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

- (1) W dniu 6 czerwca 2025 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu 1,4-butanodiolu („BDO”) pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „Chiny”), Królestwa Arabii Saudyjskiej („Arabia Saudyjska”) i Stanów Zjednoczonych Ameryki („Stany Zjednoczone”), które wraz z Chinami i Arabią Saudyjską są zwane dalej „państwami, których dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 24 kwietnia 2025 r. przez przedsiębiorstwo INEOS Solvents SA („skarżący” lub „Ineos”). Skarga została złożona przez przemysł Unii zajmujący się produkcją BDO w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.

1.2. Rejestracja

- (3) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2025/1718⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie rejestracji”) Komisja poddała rejestracji przywóz produktu objętego postępowaniem.

1.3. Środki tymczasowe

- (4) W dniu 5 lutego 2026 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2026/270⁽⁴⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz 1,4-butanodiolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1036/oj>.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu 1,4-butanodiolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. C, C/2025/3135, 6.6.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/3135/oj>).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/1718 z dnia 5 sierpnia 2025 r. poddające rejestracji przywóz 1,4-butanodiolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L, 2025/1718, 6.8.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/1718/oj).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2026/270 z dnia 4 lutego 2026 r. nakładające tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz 1,4-butanodiolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L, 2026/270, 5.2.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2026/270/oj).

1.4. Dalsze postępowanie

- (5) Po ujawnieniu najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), Wanhua Chemical (Sichuan), Ltd. wraz z jego przedsiębiorstwami powiązanymi („grupa Wanhua”), International Diol Company („IDC”), Sipchem Marketing Company („SMC”) i Sipchem Europe S.A. („SESA”) (producent eksportujący z Arabii Saudyjskiej i przedsiębiorstwa powiązane, łącznie „Sipchem”), Lyondell Chemical Company („LCC”) i Lyondell Chemie Nederland B.V („LCN”) (producent eksportujący ze Stanów Zjednoczonych i powiązany z nim producent unijny, łącznie „LYB”), Envalior BV i Envalior GmbH („Envalior”), Lubrizol Advanced Materials Europe BVBA („Lubrizol”), Ineos, Novamont S.p.A („Novamont”), BASF SE („BASF”) przedstawili na piśmie swoje stanowiska w sprawie tymczasowych ustaleń w terminie przewidzianym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (6) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie argumentów. Odbyły się posiedzenia wyjaśniające z udziałem grupy Wanhua, Sipchem i LYB.
- (7) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Dokonując ostatecznych ustaleń, Komisja przeanalizowała uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach zmieniała swoje tymczasowe wnioski.
- (8) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz BDO pochodzącego z Chin, Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Wszystkim stronom wyznaczono termin do zgłaszania uwag na temat ostatecznych ustaleń. Uwagi otrzymano od grupy Wanhua, Sipchem, Ineos i Covestro.
- (9) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie argumentów. Przeprowadzono posiedzenie wyjaśniające z udziałem przedsiębiorstwa Sipchem.

1.5. Zainteresowane strony

- (10) Oprócz stron wymienionych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, na ostatecznym etapie dochodzenia jako zainteresowana strona zgłosił się Lubrizol (użytkownik BDO).

1.6. Uwagi dotyczące wszczęcia

- (11) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń LCN i Sipchem przedstawiły dodatkowe uwagi dotyczące stopnia poparcia skargi („analiza reprezentatywności”).
- (12) Dokładniej rzecz ujmując, LCN powtórzyło szereg argumentów omówionych w motywach 11 i 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, a mianowicie, że Komisja zignorowała brak poparcia dla wszczęcia dochodzenia w sprawie przywozu ze Stanów Zjednoczonych i Arabii Saudyjskiej, skoro LCN zajęło „neutralne” stanowisko wobec wszczęcia dochodzenia, ponieważ nie miało „żadnych obaw w odniesieniu do przywozu z Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych” i „poparło dochodzenie w sprawie przywozu pochodzącego z Chin”. Ponadto przedsiębiorstwo LCN stwierdziło, że w motywie 411 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych uznano sprzeciw LCN wobec wszczęcia postępowania oraz że Komisja „celowo zignorowała” brak spełnienia wymogu reprezentatywności skargi przy wszczęciu dochodzenia w sprawie przywozu BDO ze Stanów Zjednoczonych. Komisja przyznała, że LCN przedstawiło opinie na temat swojego sprzeciwu wobec wszczęcia dochodzenia w sprawie przywozu ze Stanów Zjednoczonych i Arabii Saudyjskiej po zakończeniu kontroli wrywkowej. Jak jednak stwierdzono w motywie 14 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w analizie reprezentatywności z dnia 2 czerwca 2025 r. ustalono, że skarga ma wymagane poparcie, ponieważ nie zgłosił się żaden producent wyrażający sprzeciw, a jeden producent wyraził neutralne stanowisko. Komisja stwierdziła, że warunki określone w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (13) Przedsiębiorstwo Sipchem powtórzyło swój pogląd podsumowany w motywie 12 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że należy zaprzestać dochodzenia w odniesieniu do przywozu BDO z Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych, ponieważ przedsiębiorstwo LCN zostało rzekomo zmuszone do udzielenia odpowiedzi w okienku wyboru i wybrało odpowiedź „neutralne”, a biorąc pod uwagę, że stanowisko LCN dodatkowo rozwinęto w sekcji

uwag do pola wyboru ⁽⁵⁾ w formularzu dotyczącym reprezentatywności, Komisja powinna była dokładniej zbadać tę kwestię, a nie opierać się wyłącznie na odpowiedzi „neutralne”, która nie odzwierciedlała dodatkowych uwag przedstawionych podczas wyrażania stanowiska w sprawie reprezentatywności. Przedsiębiorstwo Sipchem argumentowało, że Komisja mogłaby wówczas potwierdzić, że przedsiębiorstwo LCN nie poparło wszczęcia dochodzenia dotyczącego przywozu z Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych. Ponadto przedsiębiorstwo Sipchem stwierdziło w motywie 303 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że Komisja ustaliła, iż chińscy producenci mogli ustalać ceny na rynku unijnym, a zatem przedsiębiorstwo Sipchem było podmiotem przyjmującym ceny, co zdaniem Sipchem jest powodem, dla którego LCN nie poparło dochodzenia dotyczącego Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych, a zatem dochodzenie wobec tych państw powinno zostać zakończone. Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo Sipchem nie przedstawiło żadnych dowodów na to, że LCN nie poparło wszczęcia dochodzenia wobec Stanów Zjednoczonych lub Arabii Saudyjskiej ze względu na fakt, że Sipchem było rzekomo podmiotem przyjmującym ceny na rynku UE. Wbrew tym twierdzeniom, jak uznano w motywie 14 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, warunki określone w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione, ponieważ nie zgłosił się żaden producent wyrażający sprzeciw, a jeden producent wyraził neutralne stanowisko. W związku z tym Komisja stwierdziła, że warunki określone w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione, zatem argumenty te zostały odrzucone.

- (14) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Sipchem stwierdziło, że, odrzucając jego twierdzenie, Komisja pominęła jeden z argumentów przedsiębiorstwa Sipchem, zgodnie z którym Komisja powinna była uwzględnić komentarz opisowy LCN umieszczony w formularzu kontroli wrywkowej LCN, zamiast uznawać stanowisko tego przedsiębiorstwa za neutralne w całości.
- (15) Komisja przypomniała jednak przedsiębiorstwu Sipchem, że do przedsiębiorstwa LCN zwrócono się o przedstawienie uwag na temat jego opinii dotyczącej wszczęcia dochodzenia w całości, ponieważ skarga zawierała wystarczające dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego w odniesieniu do przedmiotowych trzech państw łącznie. W związku z powyższym, dodatkowa uwaga, że LCN nie miało „żadnych obaw w odniesieniu do przywozu z Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych” nie stanowiła przeszkody dla wszczęcia postępowania, jak przewidziano w skardze. Argument przedsiębiorstwa Sipchem został zatem odrzucony.
- (16) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej stwierdził, że Komisja nie rozważyła, czy producenci unijni przywożący BDO z państw, których dotyczy postępowanie, a w niektórych przypadkach powiązani z producentami eksportującymi, nadal kwalifikują się jako producenci unijni do celów definicji przemysłu Unii oraz oceny reprezentatywności. W ramach badania reprezentatywności Komisja przeanalizowała przywóz i powiązania przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi, i nie znalazła powodu, aby wyłączyć którekolwiek z nich z definicji przemysłu Unii oraz z wniosku dotyczącego reprezentatywności, jak określono w art. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego.
- (17) Wobec braku dalszych uwag dotyczących wszczęcia postępowania Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 7–31 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.7. Kontrola wrywkowa

- (18) Wobec braku uwag dotyczących kontroli wrywkowej Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 33–41 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.8. Indywidualne badanie

- (19) Wobec braku uwag dotyczących indywidualnego badania Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 42 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.9. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne

- (20) Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną zgodnie z art. 16 rozporządzenia podstawowego na terenie przedsiębiorstwa Novamont w miejscowości Novara we Włoszech (producent unijny, importer oraz użytkownik BDO).
- (21) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła argumentów ani uwag dotyczących odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz wizyt weryfikacyjnych. Komisja potwierdziła zatem swoje ustalenia i wnioski przedstawione w motywach 43–46 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

⁽⁵⁾ W komentarzu stwierdzono: „żadnych obaw w odniesieniu do przywozu z Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych” i poparto „dochodzenie w sprawie przywozu pochodzącego z Chin”.

1.10. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (22) Uwagi dotyczące odpowiedniości okresu badanego jako okresu na potrzeby analizy tendencji w ramach oceny szkody omówiono w sekcji 4.7 („Wnioski dotyczące szkody”).
- (23) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 47 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. PRODUKT OBJĘTY DOCHODZENIEM, PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (24) Wobec braku jakichkolwiek uwag dotyczących produktu objętego dochodzeniem, produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 48–63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3. DUMPING

3.1. Chiny

3.1.1. Procedura określania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego

- (25) Wobec braku uwag dotyczących procedury określania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 64–69 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.1.2. Wartość normalna

- (26) Wobec braku uwag odnoszących się do wstępnych motywów poświęconych kwestii wartości normalnej, Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 70–72 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.1.2.1. Istnienie znaczących zakłóceń

- (27) Wobec braku uwag dotyczących istnienia znaczących zakłóceń w Chinach Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 73–112 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.1.2.2. Kraj reprezentatywny

- (28) W swoich uwagach po ujawnieniu tymczasowych ustaleń grupa Wanhua twierdziła, że wartości odniesienia dla niektórych czynników produkcji były rażąco wysokie i znacznie wyższe niż cena zakupu Wanhua. Jak wskazano w motywach 30–37 poniżej, grupa Wanhua zakwestionowała trafność wyboru Brazylii jako kraju reprezentatywnego w odniesieniu do tych czynników produkcji.

- (29) Komisja zauważyła, że porównanie wartości odniesienia czynników produkcji z ceną zakupu Wanhua nie było istotne, ponieważ Komisja stwierdziła istnienie zakłóceń w Chinach w motywie 27 powyżej. Ocenę Komisji dotyczącą reprezentatywności wartości odniesienia przedstawiono w motywach 30–37 poniżej.

- (30) Grupa Wanhua twierdziła, że Komisja powinna była zastosować tę samą wartość odniesienia dla gazu ziemnego co w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych dotyczącym dochodzenia antydumpingowego w sprawie kwasu adypinowego, ponieważ w obu dochodzeniach okres objęty dochodzeniem był ten sam, zastosowano w nich tę samą metodę obliczania wartości odniesienia dla gazu ziemnego, a rozporządzenie nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu adypinowego z Chin⁽⁶⁾ zostało opublikowane przed rozporządzeniem nakładającym tymczasowe cła antydumpingowe na BDO. Grupa Wanhua twierdziła, że różnica w wartościach odniesienia wynikała z zastosowania innego współczynnika konwersji między milionem brytyjskich jednostek cieplnych („MMBtu”) a m³.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/2287 z dnia 12 listopada 2025 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu adypinowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L, 2025/2287, 13.11.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/2287/oj).

- (31) Komisja ponownie przeanalizowała obliczenia wartości odniesienia dla gazu ziemnego zastosowane w obu dochodzeniach i stwierdziła dwa błędy pisarskie w dochodzeniu w sprawie kwasu adypinowego, które zostały skorygowane na potrzeby tego dochodzenia. Obliczenia dotyczące BDO dokonane w ramach niniejszego dochodzenia były prawidłowe i zgodne z wybranymi źródłami, w tym ze współczynnikiem konwersji MMBtu-m³. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (32) Grupa Wanhua twierdziła, że proponowana wartość odniesienia dla tlenu z Brazylii nie jest reprezentatywna. Po pierwsze, grupa Wanhua twierdziła, że wartość odniesienia była 60–100 razy wyższa od ceny zakupu grupy Wanhua. Po drugie, grupa Wanhua twierdziła, że wielkość przywozu do Meksyku i Indonezji była znacznie większa niż wielkość przywozu do Brazylii, co sprawiło, że ceny tego pierwszego były bardziej reprezentatywne. Grupa Wanhua dodała, że ceny importowe stosowane w przywozie do Malezji, Turcji i Tajlandii nie były reprezentatywne ze względu na małą wielkość przywozu i wysoki udział przywozu z Chin. Po trzecie, grupa Wanhua przedstawiła dane, twierdząc, że cena importowa stosowana w przywozie do Brazylii była wartością odstającą na rynku tlenu w porównaniu z rynkiem UE i resztą świata. Po czwarte, grupa Wanhua twierdziła, że otrzymywała tlen rurociągiem przebiegającym w pobliżu jej zakładu, co znacznie obniżyło koszty transportu w porównaniu z innymi środkami transportu, oraz że nic nie wskazuje na to, aby środki transportu wykorzystywane w Brazylii były podobne do środków wykorzystywanych przez Wanhua. I wreszcie, grupa Wanhua twierdziła, że jeżeli Komisja utrzymała wartość odniesienia, to cena CIF w Brazylii powinna być wynosić 16,18 CNY/m³, a nie 17,04 CNY/m³.
- (33) Komisja nie uznała różnicy między wartością odniesienia dla tlenu a kosztami Wanhua za istotną z powodów wyjaśnionych w motywie 29 i nie uznała, że 651 352 m³ to mała wielkość. Komisja uznała, że grupa Wanhua nie wykazała, iż dane wykorzystane przez Komisję nie odnosiły się do „stosownych kosztów produkcji” w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Grupa Wanhua argumentowała, że cena była nietypowa jedynie w odniesieniu do innych źródeł, ale nie dostarczyła żadnego wyjaśnienia popartego uzasadnieniem. Biorąc pod uwagę wielkość przywozu tlenu do Brazylii oraz informacje zawarte w aktach, Komisja nie posiadała dowodów na to, że wykorzystane dane były zniekształcone lub że dotyczyły czynników produkcji, które nie odpowiadały czynnikom stosowanym przez grupę Wanhua. Co więcej, sam fakt, że ceny różniły się w zależności od źródła i że cena zastosowana do ustalenia wartości odniesienia była wysoka w porównaniu z innymi źródłami, nie czynił tej ceny nieracjonalną. Komisja potwierdziła również, że wartość odniesienia wynosząca 17,04 CNY/m³ była prawidłowa, ponieważ obejmowała obowiązujące cła, jak wskazano w odpowiednich aktach, które udostępniono w okresie wcześniejszego informowania. W związku z powyższym argument ten został odrzucony jako nieuzasadniony.
- (34) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua nie zgodziła się z oceną Komisji. Grupa Wanhua powtórzyła argumenty dotyczące wartości odniesienia dla tlenu przedstawione po ujawnieniu tymczasowych ustaleń: (i) wartość ta była nadmiernie wysoka; (ii) wartość nie była spójna z innymi publicznie dostępnymi informacjami oraz (iii) nie była porównywalna z warunkami dostaw grupy Wanhua, ponieważ grupa ta otrzymywała tlen rurociągiem, podczas gdy tlen będący przedmiotem handlu międzynarodowego był zazwyczaj przewożony transportem drogowym lub kolejowym w postaci płynnej lub gazowej, co wiązało się z wyższymi kosztami. Ponadto grupa Wanhua twierdziła, że zwrócenie się do niej o wykazanie, że wartość odniesienia nie odzwierciedlała „stosownych kosztów produkcji”, jest niezgodne z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, w którym zobowiązano Komisję do określenia odpowiedniej wartości odniesienia, ponieważ przeniosłoby to ciężar dowodu na grupę Wanhua.
- (35) Grupa Wanhua nie przedstawiła dodatkowych dowodów na poparcie twierdzeń zawartych w motywie 34, ppkt (i)–(iii), w związku z czym Komisja podtrzymała ocenę przedstawioną w motywie 33. Jeżeli chodzi o ciężar dowodu, Komisja udowodniła, że wartość odniesienia była powiązana ze „stosownymi kosztami produkcji” w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z powodów wyjaśnionych w motywie 33. Grupa Wanhua nie przedstawiła wystarczających dowodów, które pozwoliłyby odrzucić do ustalenie. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (36) Grupa Wanhua twierdziła, że Komisja nie powinna była zastosować ceny eksportowej stosowanej przy wywozie z Brazylii jako wartości odniesienia dla formaldehydu z kilku powodów. Po pierwsze, wywóz z Brazylii stanowił niewielką część wywozu na całym świecie, a bardziej reprezentatywna była cena eksportowa od największego eksportera, tj. Niderlandów. Po drugie, jak ustaliła Komisja w odniesieniu do wielkości przywozu wodoru do

Brazylii, Komisja powinna była również stwierdzić, że wielkość przywozu formaldehydu była zbyt mała, by móc ustalić reprezentatywną wartość odniesienia, i powinna była zastosować alternatywną wartość odniesienia. Ponadto grupa Wanhua twierdziła, że w świetle powyższych uwag zastosowanie ceny importowej od największego eksportera byłoby zgodne z praktyką Komisji stosowaną np. w postępowaniach R728 ⁽⁷⁾ i AD717 ⁽⁸⁾.

- (37) Komisja nie uznała, że 3 810 ton to mała wielkość. Komisja uznała, że grupa Wanhua nie wykazała, iż dane wykorzystane przez Komisję nie były stosowne w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Grupa Wanhua argumentowała, że cena była nietypowa jedynie w odniesieniu do innych źródeł, ale nie dostarczyła żadnego wyjaśnienia popartego uzasadnieniem. Biorąc pod uwagę wielkość wywozu z Brazylii oraz informacje zawarte w aktach, Komisja nie posiadała dowodów na to, że wykorzystane dane są zniekształcone lub że dotyczyły czynników produkcji, które nie odpowiadały czynnikom stosowanym przez grupę Wanhua. Co więcej, sam fakt, że ceny różniły się w zależności od źródła i że cena zastosowana do ustalenia wartości odniesienia była wysoka w porównaniu z innymi źródłami, nie czynił tej ceny nieracjonalną. Ponadto Komisja nie zgodziła się z argumentem, że wielkość przywozu wodoru była porównywalna z wielkością przywozu formaldehydu. Wielkość przywozu wodoru wynosiła zaledwie 6 m³, co sprawiło, że cena importowa była kilka tysięcy razy wyższa niż przemysłowa wartość odniesienia uwzględniona przez Komisję. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (38) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua odniosła się do swoich uwag zgłoszonych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i zwróciła się do Komisji o ponowne rozważenie wartości odniesienia dla formaldehydu i gazu ziemnego. Komisja zauważyła, że grupa Wanhua nie przedstawiła dodatkowych dowodów, a zatem wniosek ten został odrzucony.
- (39) Wobec braku innych uwag dotyczących kraju reprezentatywnego Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 113–176 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.1.2.3. Źródła, na podstawie których ustalono poziom niezniekształconych kosztów

- (40) Wobec braku uwag dotyczących źródeł, na podstawie których ustalono poziom niezniekształconych kosztów, Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 177–212 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.1.3. Cena eksportowa

- (41) Wobec braku uwag dotyczących ceny eksportowej Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 213–215 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.1.4. Porównanie

3.1.4.1. Dostosowania wartości normalnej

- (42) Wobec braku innych uwag dotyczących dostosowań wartości normalnej Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 217 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.1.4.2. Dostosowania ceny eksportowej

- (43) Grupa Wanhua twierdziła, że Komisja dwukrotnie odliczyła opłaty bankowe poniesione przez Wanhua Chemical (Singapur) Pte. Ltd. („Wanhua Singapore”): po raz pierwszy, uwzględniając je przy obliczaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, a po raz drugi – jako osobny odpis. Grupa Wanhua twierdziła również, że Komisja powinna była wykorzystać do obliczenia kosztów kredytu rzeczywistą wartość faktury netto, a nie skorygowaną wartość faktury netto, która stanowiła cenę konstruowaną.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/58 z dnia 14 stycznia 2022 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów walcowanych płaskich ze stali krzemowej elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Japonii, Republiki Korei, Federacji Rosyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki po dokonaniu przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. L 10 z 17.1.2022, s. 17, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2022/58/oj).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/1139 z dnia 6 czerwca 2025 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz sklejki z drewna twardego pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L, 2025/1139, 10.6.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/1139/oj).

- (44) Komisja uznała te argumenty za zasadne i skorygowała swoje obliczenia. Nowe obliczenia nie wpłynęły jednak na margines dumpingu.
- (45) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua stwierdziła, że w przypadku sprzedaży eksportowej na rzecz powiązanego użytkownika w Unii Komisja powinna była wykorzystać jako podstawę do obliczenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych Wanhua Singapore, rzeczywistą wartość faktury zgłoszoną przez Wanhua Singapore, a nie cenę eksportową skonstruowaną zgodnie z motywem 215 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (46) Komisja uznała ten argument za uzasadniony. W związku z tym Komisja skorygowała obliczenia ceny eksportowej i ponownie je ujawniła. Nowe obliczenia nie wpłynęły jednak na margines dumpingu. Grupa Wanhua nie przedstawiła uwag dotyczących tego ponownego ujawnienia.

3.1.5. Margines dumpingu

- (47) Grupa Wanhua twierdziła, że zastosowanie rzeczywistej wartości CIF jako mianownika do obliczenia marginesów było błędne. Grupa Wanhua twierdziła, że ponieważ Komisja skorygowała wartość faktury netto w celu obliczenia ceny eksportowej, powinna była również wykorzystać skorygowaną wartość faktury netto do obliczenia wartości CIF zastosowanej w mianowniku.
- (48) Komisja zauważyła, że mianownikiem na potrzeby obliczenia dumpingu musiała być rzeczywista wartość CIF na granicy Unii, ponieważ za takiej wartości zostałyby zastosowane cło antydumpingowe. W związku z tym margines dumpingu wyrażono jako odsetek ceny CIF na granicy Unii zgodnie z informacjami przekazanymi przez Wanhua, bez dostosowań innych niż dostosowania związane z transportem i frachtem. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (49) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua powtórzyła argument w motywie 47 i dodała, że podejście Komisji było niezgodne z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz że Departament Handlu Stanów Zjednoczonych stosował, w praktyce, skonstruowaną cenę eksportową również jako mianownik.
- (50) Art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego odnosi się do ceny eksportowej w celu ustalenia kwoty dumpingu, która jest niezbędna do ustalenia marginesu dumpingu, określonego w art. 2 ust. 12 rozporządzenia podstawowego jako wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową. W związku z tym z przepisu tego jasno wynika, że przepisy art. 2 rozporządzenia podstawowego nie mają zastosowania do mianownika w obliczeniach dumpingu. Ponadto praktyka innych organów prowadzących dochodzenia nie jest dla Komisji wiążąca. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (51) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocenieniem, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Chiny	Xinjiang Markor Chemical Industry Co., Ltd.	311,9 %
	Wanhua Chemical (Sichuan) Co., Ltd.	522,4 %
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące w Chinach	362,8 %
	Cały pozostały przywóz pochodzący z Chin	522,4 %

3.2. Arabia Saudyjska

3.2.1. Wartość normalna

- (52) Wobec braku innych uwag dotyczących wartości normalnej Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 230–231 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2.2. Cena eksportowa

- (53) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Sipchem powtórzyło swój argument, że IDC, SMC i SESA stanowią jedną jednostkę gospodarczą. W szczególności, jeśli chodzi o SMC i SESA, przedsiębiorstwo Sipchem zauważyło, że ponieważ Komisja nie odrzuciła argumentu, że oba przedsiębiorstwa stanowią jedną jednostkę gospodarczą, powinna odpowiednio dostosować cenę eksportową.
- (54) Komisja przypomniała, że cena eksportowa została skonstruowana na podstawie ceny, po której produkt przywożony został po raz pierwszy odsprzedany przez SESA niezależnym klientom w Unii zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W takim przypadku dokonano dostosowań ceny, uwzględniając wszystkie koszty poniesione między przywozem a odsprzedażą, w tym koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, oraz osiągnięte zyski. Dostosowań tych należy dokonywać zawsze, gdy cena eksportowa jest konstruowana, co miało miejsce w tym przypadku, niezależnie od tego, czy SMC i SESA stanowią jedną jednostkę gospodarczą. W związku z tym Komisja nie uznała za konieczne oceny, czy rzeczywiście tak jest.
- (55) Przedsiębiorstwo Sipchem powtórzyło również swój argument, że pewną część sprzedaży na rzecz unijnego producenta BDO należy wyłączyć z obliczania ceny eksportowej ze względu na to, że ten producent unijny wykorzystał swoją silną pozycję rynkową do wynegocjowania ceny znacznie niższej od średniej ceny Sipchem. W tym względzie przedsiębiorstwo Sipchem przedstawiło przykłady spraw dotyczących ochrony handlu, w których Komisja wyłączyła pewną część sprzedaży eksportowej z obliczeń ceny eksportowej.
- (56) Obowiązek uwzględnienia całej sprzedaży eksportowej został potwierdzony przez sądy unijne⁽⁹⁾. Wszystkie sprawy dotyczące ochrony handlu wymienione przez Sipchem poprzedzały to orzecznictwo. Co więcej, we wszystkich tych przypadkach część sprzedaży eksportowej została wykluczona ze względu na okoliczności faktyczne inne niż te, które miały zastosowanie do sprzedaży eksportowej Sipchem na rzecz konkretnego producenta unijnego. Ponadto jest raczej normą, że ceny są kształtowane w wyniku trudnych negocjacji między sprzedawcą a nabywcą, w których każda ze stron wykorzystuje swoją pozycję do osiągnięcia najbardziej korzystnego dla siebie rezultatu, a na średnią z definicji składają się zarówno wysokie, jak i niskie ceny, w związku z czym fakt, że część sprzedaży dokonywano po cenach niższych, a nawet znacznie niższych od średniej, nie uzasadnia wyłączenia tej sprzedaży z obliczeń.
- (57) W związku z powyższym argumenty przedsiębiorstwa Sipchem zostały odrzucone.

3.2.3. Porównanie

- (58) Na poparcie swojego twierdzenia, że IDC i SMC stanowią jedną jednostkę gospodarczą, Sipchem argumentowało, że Komisja skupiła się wyłącznie na istnieniu umowy między IDC a SMC, a pominęła rzeczywiste funkcjonowanie struktury sprzedaży Sipchem. Według przedsiębiorstwa Sipchem jest to sprzeczne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE, które wymaga od Komisji uwzględnienia wszystkich dowodów dotyczących stosunków między podmiotami, w tym wspólnej kontroli ekonomicznej, zakresu obowiązków scentralizowanego wewnętrznego działu sprzedaży lub braku działu eksportu odpowiedzialnego za sprzedaż do UE. Ten sam argument przedstawiono po ujawnieniu ostatecznych ustaleń.
- (59) Biorąc pod uwagę własny argument, że wszystkie trzy przedsiębiorstwa, tj. IDC, SMC i SESA, tworzą jedną jednostkę gospodarczą, przedsiębiorstwo Sipchem stwierdziło, że Komisja powinna ponownie obliczyć cenę eksportową, stosując cenę eksportową SESA, nie dokonując dostosowań z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych lub zysku SMC lub SESA, a przynajmniej powinna ograniczyć wszelkie dostosowania do rzeczywistych prowizji pobranych przez SMC i SESA.
- (60) W motywie 54 powyżej wyjaśniono powody odrzucenia argumentu dotyczącego konstruowania ceny eksportowej i dostosowań zastosowanych na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

⁽⁹⁾ Zob. na przykład wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, sprawy połączone C-376/15 P i C-377/15 P, ECLI:EU:C:2017:269.

- (61) Na wstępnym etapie dochodzenia Komisja przeanalizowała wszystkie przedstawione przez Sipchem informacje na temat funkcjonowania IDC i SMC jako jednej jednostki gospodarczej, w tym informacje dotyczące kontroli ekonomicznej oraz fakt, że IDC nie ma samodzielnych funkcji w zakresie sprzedaży. Jednak umowa między IDC a SMC, w której uregulowano kwestię prowizji uiszczanych przez IDC i zawarto klauzulę arbitrażową stanowi dowód na to, że stosunek między tymi dwoma przedsiębiorstwami jest regulowany warunkami handlowymi, jakie funkcjonują zazwyczaj między producentem a niepowiązanym przedsiębiorstwem handlowym. Okoliczności te, a zwłaszcza klauzule arbitrażowe w umowie sprzedaży, trudno było pogodzić z twierdzeniem, że przedsiębiorstwo SMC było w pełni zintegrowane z IDC i należy je uznać za wewnętrzny dział sprzedaży IDC. W następstwie ujawnienia tymczasowych i ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Sipchem nie przedstawiło żadnych nowych okoliczności faktycznych ani kolejnych dowodów poza tymi, które zostały już przedstawione na etapie tymczasowym dochodzenia. Komisja potwierdziła zatem swoje ustalenia zawarte w motywie 242 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (62) Jeżeli chodzi o stosowanie rzeczywistych prowizji, Komisja zauważyła, że są one uiszczane między powiązаныmi stronami, a zatem nie można ich uznać za wiarygodną podstawę dostosowań.
- (63) W związku z powyższym argumenty przedsiębiorstwa Sipchem zostały odrzucone.

3.2.4. Marginesy dumpingu

- (64) Wobec braku uznanych argumentów dotyczących obliczania marginesu dumpingu niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 243–246 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (65) Ostateczne średnie ważone marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Arabia Saudyjska	International Diol Company	52,4 %
	Cały pozostały przywóz pochodzący z Arabii Saudyjskiej	52,4 %

3.3. STANY ZJEDNOCZONE

- (66) Wobec braku uwag dotyczących dumpingu Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 247–267 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (67) Ostateczne marginesy dumpingu dla Stanów Zjednoczonych, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Stany Zjednoczone	Lyondell Chemical Company	135,7 %
	Cały pozostały przywóz pochodzący ze Stanów Zjednoczonych	142,5 %

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (68) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej zakwestionował definicję przemysłu Unii ze względu na znaczną wielkość przywozu dokonywanego przez ten przemysł. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej odniósł się do motywu 382 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w którym omówiono kwestię przywozu dokonywanego przez przemysł Unii i wyraził wątpliwość dotyczącą wyłączenia niektórych producentów unijnych z zakresu definicji przemysłu Unii. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej wyraził również wątpliwość dotyczącą wyłączenia z zakresu definicji przemysłu Unii jako podstawy do określenia przemysłu Unii i jego reprezentatywności również producentów unijnych powiązanych z producentami eksportującymi, w szczególności BASF SE i LCN.

- (69) Przedsiębiorstwo Ineos nie zgodziło się ze stwierdzeniem, że nie jest producentem unijnym, ponieważ jego decyzja o zastąpieniu produkcji przywozem była środkiem obronnym, głównie ze względu na dumping wyrządzający szkodę.
- (70) Komisja dysponuje swobodą uznania odnośnie do ewentualnego wyłączenia producentów z zakresu definicji przemysłu Unii. W toku niniejszego dochodzenia nie przedstawiono Komisji żadnych przekonujących dowodów na zasadność takich wyłączeń, a argumentów tych nie można było uznać, ponieważ były nieuzasadnione.
- (71) W odniesieniu do argumentu dotyczącego powiązań między przedsiębiorstwami (LCC/LCN i BASF SE/BASF Corporation) podstaw ewentualnego wyłączenia można by upatrywać w tym, że te powiązania miałyby wpływ na wnioski dotyczące szkody i reprezentatywności. Nie znaleziono żadnych dowodów w tym zakresie ani nie zostały one przedstawione przez Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej. W każdym razie wyłączenie BASF SE i LCN z badania reprezentatywności nie zmieniłoby wniosku stwierdzającego reprezentatywność. Zatem argument ten był zarówno nieuzasadniony, jak i nieskuteczny. W związku z tym został odrzucony.
- (72) W odniesieniu do argumentu dotyczącego przywozu istotnie było jasne, że wszyscy czterej producenci unijni zwiększyli przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, zwłaszcza w 2023 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Jak wyjaśniono jednak w motywie 351 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wzrost ten był tymczasowym środkiem obronnym mającym na celu utrzymanie pozycji producentów unijnych na rynku unijnym ze względu na złe warunki rynkowe, a w szczególności zaniżone ceny rynkowe BDO. Wszyscy czterej producenci unijni byli aktywnymi i rzeczywistymi producentami unijnymi w okresie badanym. Argument, że producenci unijni powinni zostać wyłączeni z definicji przemysłu Unii ze względu na przywóz produktu objętego postępowaniem, został zatem odrzucony.
- (73) Wobec braku dalszych uwag dotyczących definicji przemysłu Unii i produkcji unijnej Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 268–269 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.2. Określenie właściwego rynku unijnego

- (74) Wobec braku uwag dotyczących określenia właściwego rynku unijnego Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 270–273 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.3. Konsumpcja w Unii

- (75) Wobec braku uwag dotyczących konsumpcji w Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 274–282 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie

4.4.1. Łączna ocena skutków przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (76) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń LYB zakwestionowało ocenę Komisji dotyczącą kumulacji przywozu BDO ze Stanów Zjednoczonych. Strony te twierdziły, że w przypadku przywozu ze Stanów Zjednoczonych panowały inne warunki konkurencji z następujących powodów: a) przywóz odbywał się innymi kanałami sprzedaży niż przywóz z Chin i Arabii Saudyjskiej; b) przywóz ze Stanów Zjednoczonych był w dużej mierze przeznaczony do konsumpcji przez przemysł Unii; c) przywóz ze Stanów Zjednoczonych przeznaczony do użytku innych podmiotów nie miał charakteru regularnego i systematycznego, lecz następował wyłącznie w reakcji na nadzwyczajne potrzeby.
- (77) Ponadto LYB odniosło się do wyroku Sądu (VTZ⁽¹⁰⁾), w którym LYB stwierdziło, że przeprowadzona przez Komisję ocena kumulacji w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nie spełnia wymaganego standardu określonego w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Komisja nie oceniła, czy zachowanie rynkowe eksporterów z trzech państw, których dotyczy postępowanie, jest podobne.
- (78) Przedsiębiorstwo Ineos poparło stanowisko Komisji przyjęte w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.

⁽¹⁰⁾ Sprawa T-432/12, Volžskij trubnyi zavod OAO (VTZ OAO) i in./Rada, ECLI:EU:T:2015:248 („VTZ”).

- (79) Jak wynika z motywu 286 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja odniosła się już do istotnych kwestii dotyczących kumulacji przywozu. Jeżeli chodzi o kanały sprzedaży i końcowe zastosowanie, przywóz ze wszystkich trzech państw miał te same podstawowe cechy, był w pełni wymienny i konkurował o to samo zastosowanie w Unii, a mianowicie o dostawy BDO na wewnętrzne potrzeby lub na wolny rynek.
- (80) Jeżeli chodzi o zachowanie eksporterów, produkt przywożony ze wszystkich trzech państw oraz produkt podobny były sprzedawane na podstawie zbliżonych umów i na zbliżonych warunkach cenowych (z wykorzystaniem wskaźników ICIS jako wartości odniesienia dla cen), często tym samym klientom, wprowadzając tym samym warunki konkurencji. W związku z tym Komisja nie zgadza się z twierdzeniem, jakoby nie zastosowała się do orzeczenia w sprawie VTZ w odniesieniu do zachowania eksporterów.
- (81) Komisja stwierdziła, że należy odrzucić przedstawione przez LYB uwagi dotyczące kumulacji przywozu.
- (82) Przedsiębiorstwo Sipchem przedstawiło również uwagi dotyczące kumulacji, odnosząc się do motywu 331 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w którym ustalono, że Chiny były podmiotem dyktującym ceny na rynku unijnym. Przedsiębiorstwo Sipchem argumentowało, że ustalenie to potwierdza, iż dochodzenie nie powinno być wszczęte przeciwko Arabii Saudyjskiej i Stanom Zjednoczonym, które zachowywały się inaczej. Fakt, że ceny ICIS na rynku chińskim były czynnikami dyktującymi cenę na rynku unijnym, nie oznacza jednak, że Arabia Saudyjska nie konkurowała i nie dokonywała wywozu po tych samych cenach. Ponieważ eksporterzy z USA i Arabii Saudyjskiej stosowali podobną politykę cenową na rynku unijnym, Komisja odrzuca argument, że przywozu z Arabii Saudyjskiej i USA nie należy kumulować z przywozem z Chin. Ponadto fakt, że jedna strona działa jako podmiot dyktujący ceny jedynie potwierdza istnienie stosunku konkurencji między wywozem oraz między tym wywozem a sprzedażą przemysłu Unii.
- (83) Wobec braku dalszych uwag dotyczących kumulacji przywozu w Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 283–290 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2. *Wielkość i udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie*

- (84) Wobec braku uwag dotyczących ustalania wielkości i udziału w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, Komisja potwierdziła wszystkie pozostałe wnioski przedstawione w motywach 291–294 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5. **Ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, oraz podcięcie cenowe i zaniżanie cen**

- (85) Wanhua twierdziła, że nie była w stanie zweryfikować dokładności obliczeń CIF w EUR, ponieważ Komisja nie ujawniła zastosowanych kursów wymiany. Kwestię tę rozstrzygnięto podczas ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (86) Wobec braku innych uwag dotyczących cen, podcięcia cenowego i zaniżania cen Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 295–303 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.6. **Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii**

4.6.1. *Uwagi ogólne*

- (87) Wobec braku uwag dotyczących ogólnego obrazu sytuacji gospodarczej przemysłu Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 304–308 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.6.2. *Wskaźniki makroekonomiczne*

4.6.2.1. *Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych*

- (88) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 309–313 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.6.2.2. Ilość sprzedaży i udział w rynku

- (89) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 314–320 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.2.3. Wzrost

- (90) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 321 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (91) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 322–324 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.2.5. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (92) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 325–326 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

- (93) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 327 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (94) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 328–334 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.3.2. Koszty pracy

- (95) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 335–337 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.3.3. Zapasy

- (96) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 338–340 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.6.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (97) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 341–346 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.7. Wnioski dotyczące szkody

- (98) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej i przedsiębiorstwo Envalior stwierdziły, że przeprowadzona przez Komisję ocena szkody nie była obiektywna ani sprawiedliwa, ponieważ za punkt odniesienia do ustalenia szkody przyjęła 2021 r. Strony te stwierdziły, że 2021 r. był rokiem dobrej koniunktury i że ustalenie szkody oparte na odniesieniu do tego roku nie jest obiektywne.

- (99) Przedsiębiorstwo Ineos przedstawiło wykresy wskaźników szkody, aby wykazać, że 2021 r. nie był istotny dla określenia szkody w okresie badanym; przedsiębiorstwo Ineos poparło analizę Komisji ze względu na to, że była ona rzetelna i przejrzysta.

- (100) We „Wnioskach dotyczących szkody” przedstawionych przez Komisję w sekcji 4.7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych nie przyjęto 2021 r. za zwykły punkt odniesienia. Po pierwsze, każdy wskaźnik wyjaśniono indywidualnie, analizując zmiany w ujęciu rok do roku. Po drugie, z „Wniosek dotyczących szkody” jasno wynika, że istotna szkoda zaczęła występować w 2023 r. i utrzymywała się w okresie objętym dochodzeniem oraz że fakt jej występowania wynikał w sposób najbardziej oczywisty z tendencji wskaźników efektywności i w zaniżaniu cen. W związku z tym Komisja przedstawiła kompleksową i wyważoną ocenę szkody, która nie opierała się na żadnych rzekomo nadzwyczajnych czynnikach dotyczących 2021 r.

- (101) Argument, że Komisja błędnie zinterpretowała sytuację dotyczącą szkody ze względu na czynniki, które wystąpiły w 2021 r., zostaje odrzucony.
- (102) W swoich uwagach po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Envalior powtórzyło swój argument dotyczący wykorzystania danych z 2021 r. w określaniu tendencji dotyczących szkody. Nie przedstawiło ono jednak żadnych nowych argumentów, w związku z czym powtórzony argument został odrzucony.
- (103) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej stwierdził również, że na ocenę szkody dokonaną przez Komisję negatywnie wpłynął brak jasności co do tego, którzy producenci unijni zostali uwzględnieni w analizach trendów wskaźników mikroekonomicznych. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej zwrócił się o wyjaśnienie, dlaczego Komisja mogła oprzeć mikrowskaźniki na danych pochodzących od dwóch producentów, a nie od trzech producentów objętych próbą.
- (104) Komisja uzasadniła to podejście w motywie 327 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i wyjaśniła, dlaczego dane dotyczyły tylko dwóch producentów unijnych i w związku z tym musiały zostać ujęte w przedziałach ze względu na poufność.
- (105) Komisja wyjaśnia, iż nie pominęła (ani nie zignorowała) danych trzeciego producenta objętego próbą, ale ten trzeci producent nie dysponował danymi, które Komisja mogłaby wykorzystać, ponieważ wykorzystywał BDO na własny użytek. W związku z tym nie sprzedawał znaczących ilości BDO na wolnym rynku unijnym i jako taki nie dysponował danymi dotyczącymi wskaźników takich jak cena sprzedaży, rentowność i zwrot z inwestycji.
- (106) W związku z tym argument, że mikrowskaźniki Komisji nie zostały prawidłowo przedstawione, zostaje odrzucony.
- (107) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej stwierdził ponadto, że ocena szkody przeprowadzona przez Komisję była wadliwa, ponieważ w motywie 347 odniesiono się do „przywozu towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, w 2023 r. i w okresie badanym”.
- (108) Zdanie to zawierało błąd i powinno było brzmieć „przywozu po niskich cenach z państw, których dotyczy postępowanie, w 2023 r. i przywozu towarów po cenach dumpingowych w okresie objętym dochodzeniem”. Argument ten zostaje przyjęty, jednak zmieniony tekst nie zmienia ogólnego wniosku, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w 2023 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Komisja przyjmuje uwagę rządu Królestwa Arabii Saudyjskiej dotyczącą błędu redakcyjnego.
- (109) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej zauważył również, że liczne wskaźniki makroekonomiczne przemysłu Unii znacznie wzrosły między 2023 r. a okresem objętym dochodzeniem (np. produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wykorzystanie na użytek własny, wielkość sprzedaży i wydajność). Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej twierdzi, że nie idzie to w parze ze zmianami wskaźników mikroekonomicznych oraz wyraża swoje wątpliwości co do ogólnych ustaleń dotyczących szkody.
- (110) Jednak w ogólnym wniosku Komisji dotyczącym szkody zawartym w sekcji 4.7 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych uwzględniono zmiany wskaźników makroekonomicznych. Fakt, że wspomniane powyżej wskaźniki ilościowe nieznacznie wzrosły od 2023 r. do okresu objętego dochodzeniem, nie podważa ogólnego wniosku, że przemysł poniósł szkodę w okresie badanym oraz że szkoda jest najbardziej widoczna w zaniżaniu cen i poszczególnych wskaźnikach efektywności. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (111) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej odniósł się do motywu 439 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i argumentował, że stwierdzenie to nie jest zgodne z art. 7.1 ppkt (iii) Porozumienia antydumpingowego WTO, ponieważ ten ostatni artykuł odnosi się do potrzeby zapobiegania szkodzie podczas dochodzenia. Komisja zauważyła, że artykuły te dotyczą wprowadzenia środków tymczasowych. Komisja nie zgadza się z twierdzeniem, że nie spełniła wymogu umotywowania wprowadzenia środków tymczasowych koniecznością zapobieżenia dalszej szkodzie dla przemysłu Unii w trakcie dochodzenia. Motyw 439 odnosi się do potrzeby wprowadzenia środków tymczasowych, aby „zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody”. Bez środków tymczasowych takie „dalsze wyrządzanie szkody” miałyby miejsce na ostatecznym etapie dochodzenia. Argument ten został zatem odrzucony.
- (112) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 347–354 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (113) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 355 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.1. Skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (114) Wobec braku uwag dotyczących skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych, Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 356–363 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

- (115) Wobec braku uwag dotyczących przywozu z państw trzecich Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 364–367 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.2. Wyniki wywozu przemysłu Unii

- (116) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej stwierdził, że nie zgadza się z ustaleniami Komisji dotyczącymi związku przyczynowego, jeżeli chodzi o czynnik wyników wywozu przemysłu Unii. Rząd ten argumentował, że znaczny spadek sprzedaży eksportowej niewątpliwie miał wpływ na wielkość produkcji i koszty przemysłu Unii.

- (117) Przedsiębiorstwo Ineos wskazało, że problemy na rynkach eksportowych nie były tak znaczące jak szkoda na rynku unijnym oraz że wnioski Komisji dotyczące sprzedaży i rentowności zostały wyciągnięte wyłącznie na podstawie danych dotyczących rynku unijnego.

- (118) W przeprowadzonej przez Komisję ocenie wpływu wyników wywozu przemysłu Unii nie stwierdzono, że czynnik ten nie miał wpływu na sytuację gospodarczą przemysłu Unii. Sformułowano jednak wniosek, że wyniki wywozu nie były w stanie osłabić związku przyczynowego dotyczącego przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. Wniosek ten został wyciągnięty po porównaniu wielkości i tendencji w zakresie wyników wywozu z większym wpływem na wielkość sprzedaży krajowej i ceny w Unii. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (119) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 368–371 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.3. Wzrost kosztów surowców i energii

- (120) Wobec braku uwag dotyczących wzrostu kosztów surowców i energii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 372–379 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.4. Przywóz dokonywany przez producentów unijnych

- (121) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej nie zgodził się z ustaleniami Komisji dotyczącymi związku przyczynowego, jeżeli chodzi o czynnik przywozu dokonywanego przez przemysł Unii. Rząd ten argumentował, że przemysł Unii ponosi szkodę z powodu wzrostu przywozu po niskich cenach, za który sam przemysł Unii jest odpowiedzialny. Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej twierdził, że tym samym to producenci unijni byli bezpośrednio odpowiedzialni za wszelkie dotyczące wielkości i cen skutki spowodowane przywozem, którego dokonywali, ponieważ dobrowolnie zdecydowali się na przywóz BDO z państw, których dotyczy postępowanie.

- (122) Przedsiębiorstwo Ineos nie zgodziło się z argumentem rządu Królestwa Arabii Saudyjskiej, że przemysł Unii był bezpośrednio odpowiedzialny za przywóz, wskazując, że szkoda w tym przypadku nie powstała z jego własnej winy, lecz wynikała z dumpingu wyrządzającego szkodę.

- (123) Komisja podtrzymuje swoje stanowisko, że przywóz dokonywany przez przemysł Unii w 2023 r. i w okresie objętym dochodzeniem był po prostu środkiem obronnym umożliwiającym przemysłowi Unii zaspokojenie potrzeb klientów i własnych potrzeb wewnętrznych. Producenci unijni dysponują wolnymi mocami produkcyjnymi, jeśli chodzi o BDO, a przywozu dokonywano wyłącznie w charakterze obronnym. W związku z tym zostali oni zmuszeni do dokonywania takiego przywozu ze względu na trudne warunki na rynku unijnym spowodowane skumulowanym przywozem z państw, których dotyczy postępowanie. Przywóz z krajów skumulowanych obniżył ceny sprzedaży BDO do takiego stopnia, że producenci unijni nie byli w stanie pokryć własnych kosztów produkcji, w związku z czym konieczny stał się przywóz o charakterze obronnym.
- (124) W związku z tym Komisja odrzuca argument, że przywóz dokonywany przez producentów unijnych stanowił problem, który spowodował sam przemysł Unii.
- (125) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 380–385 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2.5. *Zmiany w konsumpcji*

- (126) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 386–391 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2.6. *Przestoje w produkcji w okresie badanym*

- (127) Rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej twierdził, że Komisja powinna była ocenić wpływ przestoju w produkcji jako odrębny czynnik w związku przyczynowym. Komisja wspomniała o przestojach w produkcji w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, zwłaszcza w sekcji 5.2.4, która dotyczy przywozu dokonywanego przez przemysł Unii.
- (128) Komisja ustaliła, że przerwy w produkcji były w przemyśle BDO zjawiskiem normalnym w okresach konserwacji. Takie wcześniej zaplanowane przestoje nie zawsze trwały tyle samo. Ponadto mogły występować nieplanowane przestoje, które mogły prowadzić do tymczasowych problemów z zaopatrzeniem klientów.
- (129) Komisja nie miała jednak wiedzy, a rząd Królestwa Arabii Saudyjskiej nie przedstawił żadnych dowodów, że doszło do poważnych przestoju w produkcji, które mogłyby doprowadzić do istotnej szkody stwierdzonej w niniejszym dochodzeniu w latach 2023 i 2024, w tym do zaniżania cen i poważnych strat w rentowności przemysłu Unii, jak wyjaśniono szczegółowo w motywach 392–396 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (130) W związku z tym Komisja stwierdziła, że przestoje w produkcji nie spowodowały istotnej szkody dla przemysłu Unii.

5.3. **Wnioski w sprawie związku przyczynowego**

- (131) Komisja wyróżniła i oddzieliła wpływ wszystkich znanych czynników na sytuację przemysłu Unii od szkodliwych skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych. Nie stwierdzono, by którykolwiek z czynników – łącznie albo osobno – miał znaczący wpływ na sytuację przemysłu Unii w stopniu wystarczającym, by zakwestionować wniosek, że przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, powodował istotną szkodę.
- (132) Uwzględniając powyższe, Komisja stwierdziła, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu Unii. Na szkodę składają się głównie zniżanie cen, niewystarczająca rentowność, zwrot z inwestycji, przepływy środków pieniężnych oraz zdolność do pozyskiwania kapitału.
- (133) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 392–395 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6. POZIOM ŚRODKÓW

- (134) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 396 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6.1. Margines szkody

- (135) Envalior i grupa Wanhua twierdziły, że margines zaniżania cen zastosowany przy ustanawianiu środków tymczasowych był błędny, ponieważ cena niewyrządzająca szkody była zawyżona zarówno przez podwyższoną podstawę kosztów, jak i bezzasadnie wysoką docelową marżę zysku.
- (136) W odniesieniu do zarzutu dotyczącego podwyższonej podstawy kosztów Envalior stwierdziło, że wyższe ceny energii w 2022 r. podniosły unijne koszty produkcji w tym roku. Argument ten jest jednak zasadniczo chybiony, ponieważ Komisja przyjęła koszt produkcji w okresie objętym dochodzeniem (2024 r.) za podstawę do obliczenia ceny docelowej, która jest znacznie niższa niż cena z 2022 r.
- (137) Envalior i grupa Wanhua twierdziły, że zastosowany zysk docelowy [10–25 %] uznaje się za nadmierny w przypadku chemikaliów luzem, produkowanych na dużą skalę z wykorzystaniem dojrzałej technologii, podlegających silnej konkurencji międzynarodowej. Aby wzmocnić swój argument, odwołały się również do niższych wartości zysku docelowego przyjętych w ostatnich dochodzeniach antydumpingowych.
- (138) Przedsiębiorstwo Ineos argumentowało, że podejście Komisji do zysku docelowego określono w art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego oraz że zamiast ustalania minimalnej stopy zysku na poziomie 6 %, o której mowa w tym artykule, zastosowanie miała analiza poszczególnych przypadków.
- (139) Argument Envalior i grupy Wanhua został odrzucony, ponieważ Komisja zastosowała swoją zwykłą praktykę, opartą na orzecznictwie Sądu, zgodnie z którą zysk docelowy powinien opierać się na wynikach przemysłu w sytuacji braku dumpingu wyrządzającego szkodę. W przedmiotowej sprawie Komisja miała dostęp do danych z dwóch ostatnich dochodowych lat dla przemysłu Unii (2021 i 2022 r.) przed wystąpieniem istotnej szkody oraz przed znacznym wzrostem zarówno łącznego przywozu, jak i udziału w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w Unii. Rok 2021 był bardzo dochodowy [20–40 % obrotu], jak pokazano w tabeli 11 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wynikało to z korzystnych warunków rynkowych i wysokiej konsumpcji w połączeniu z niższym przywozem z państw, których dotyczy postępowanie. Rok 2022 był rokiem zmniejszonej konsumpcji, ale nadal można było przenieść wysokie koszty energii na odbiorców ze względu na brak zaniżania cen i niższy łączny przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, niż w kolejnych latach (okres objęty dochodzeniem z 2023 r.). W związku z tym, jak wyjaśniono w motywie 399 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zysk docelowy ustalono na podstawie poziomu zysku w 2022 r.
- (140) Co się tyczy charakteru BDO i jego rynku, produkt jest rzeczywiście substancją chemiczną luzem, podlegającą konkurencji przywozowej. Produkcja BDO, podobnie jak wszystkich chemikaliów, jest jednak narażona na znaczne ryzyko spowodowane między innymi znacznymi kosztami stałymi i wahaniami cen surowców. W związku z tym Komisja nie zgadza się z argumentem, że normalne stopy zysku w przemyśle BDO powinny być niskie tylko dlatego, że jest to produkt towarowy luzem wytwarzany na dużą skalę.
- (141) Podsumowując, stopę rentowności w 2022 r. [10–25 %] (uznany za najbardziej odpowiedni i reprezentatywny rok) przyjęto jako podstawę zysku docelowego do obliczeń zaniżania cen. Biorąc pod uwagę, że Komisja dysponowała konkretnymi danymi dotyczącymi przemysłu BDO w sytuacji braku dumpingu wyrządzającego szkodę, niewłaściwe byłoby odwoływanie się do danych dotyczących rentowności pochodzących z innych gałęzi sektora chemicznego, jak sugerowały Envalior i grupa Wanhua.
- (142) W swoich uwagach po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua powtórzyła swój argument, że stopa zysku docelowego zastosowana w niniejszym dochodzeniu była zbyt wysoka i że 2022 r. nie był reprezentatywnym rokiem do tego celu. Grupa Wanhua nie przedstawiła jednak żadnych nowych argumentów. Komisja wyjaśniła już w motywach 139 i 140, z jakiego powodu rok 2022 uznano za odpowiedni na potrzeby zysku docelowego oraz dlaczego w okolicznościach niniejszego dochodzenia alternatywne lata i minimalny zysk docelowy w wysokości 6 % nie były odpowiednie. Co więcej, Komisja odrzuciła już możliwość wykorzystania danych dotyczących zysków, pochodzących z innych spraw dotyczących ochrony handlu, ze względu na to, że w przedmiotowej sprawie dysponuje odpowiednimi danymi dotyczącymi konkretnych przypadków.

- (143) Envalior zauważyło, że stopa rentowności w 2022 r. [10–25 %] była zbyt wysoka, wskazując, że w 2025 r. pięć największych przedsiębiorstw chemicznych (BASF, Dow, Ineos, LyondellBasell i DuPont) osiągnęło średni poziom zysku nieco poniżej 5 %.
- (144) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ zastosowana stopa zysku opierała się na konkretnych danych BDO uzyskanych w okresie badanym i zanim wielkość przywozu BDO z państw, których dotyczy postępowanie, wzrosła. Obliczono to zarówno zgodnie ze zwyczajową praktyką, jak również kierując się orzecznictwem Sądu ⁽¹¹⁾.
- (145) LYB przedstawiło ogólne uwagi na temat domniemanego wysokiego poziomu środków tymczasowych mających zastosowanie do przywozu z USA. Ponieważ jednak LYB nie przedstawiło żadnych konkretnych uwag dotyczących obliczenia poziomu usuwającego szkodę, argumenty te odrzucono jako nieuzasadnione.
- (146) Jak wyjaśniono w motywach 47–48 powyżej, grupa Wanhua przedstawiła argumenty dotyczące cen CIF swojego wywozu na rynek unijny. Ponieważ argumenty te zostały odrzucone, ceny CIF zastosowane w odniesieniu do marginesu zaniżania cen obliczonego dla Wanhua pozostają takie same.
- (147) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua powróciła do tej kwestii; uwagi te rozpatrzono i odrzucono w motywie 49.
- (148) Komisja rozpatrzyła również uwagę grupy Wanhua, jakoby popełniono błąd w obliczeniach wartości CIF wywozu na granicy UE. Uwagi te rozpatrzono i odrzucono w motywie 50.
- (149) Również po ujawnieniu ostatecznych ustaleń grupa Wanhua argumentowała, że transakcje przywozu dokonywane za pośrednictwem powiązanego importera w Unii, który to przywóz następnie wykorzystywano jako materiał do produkcji produktów rynku niższego szczebla, nie powinny być uwzględniane przy obliczaniu marginesu szkody, ponieważ między Wanhua a przemysłem Unii nie istniała bezpośrednia konkurencja w odniesieniu do tej sprzedaży. Komisja nie mogła przyjąć tego argumentu, ponieważ przywóz ten mógł być zaopatrywany przez przemysł Unii, a ponadto przywóz odbywał się po cenach bardzo podobnych do cen innego przywozu grupy Wanhua. W związku z tym Komisja odrzuciła wniosek o wyłączenie tych transakcji, ponieważ ceny i warunki sprzedaży takiego przywozu były takie same jak w przypadku innej sprzedaży realizowanej przez grupę Wanhua na rynku unijnym.
- (150) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 397–407 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6.2. Wnioski dotyczące poziomu środków

- (151) Wobec braku dalszych uwag dotyczących poziomu środków Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 408 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (152) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych LCN przedstawiło szereg uwag, argumentując, że nałożenie ceł na przywóz ze Stanów Zjednoczonych nie leżało w interesie przemysłu Unii. W szczególności LCN argumentowało, że Komisja przeprowadziła „błędną i wybiórczą ocenę” interesu Unii, ponieważ nie uwzględniła uwag LCN przedstawionych w momencie wszczęcia postępowania zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Według LCN Komisja była zdania, że „[w]zględy interesu Unii nie mają znaczenia dla wszczęcia dochodzenia”, a następnie nie odniosła się do twierdzeń LCN zawartych w sekcji 7.3 „Interes użytkowników” rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. LCN twierdziło ponadto, że uwagi przy wszczęciu postępowania dotyczyły w rzeczywistości etapu tymczasowego dochodzenia, a nie wszczęcia dochodzenia, jak błędnie stwierdziła Komisja w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.

⁽¹¹⁾ Sprawa T-210/95 EFMA przeciwko Radzie – Azotan amonu, ECR 1999 II–3291, pkt 54 i nast.

- (153) Komisja zauważyła, że zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych po jego opublikowaniu, co umożliwiło stronom zapoznanie się z ustaleniami zawartymi w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych przed przedstawieniem uwag. Uwagi przedstawione przez LCN i LYB na etapie wszczęcia postępowania zostały jednak rozpatrzone przez Komisję w ramach odpowiednich sekcji rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych dotyczących interesu Unii. Ponadto w dniu 23 lutego 2026 r. LCN i LYB przedstawiły dodatkowe uwagi dotyczące rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, a Komisja oceniła i uwzględniła uwagi i opinie przedstawione przez LCN i LYB na temat interesu Unii.
- (154) LCN argumentowało, że ocena Komisji jest błędna, ponieważ stwierdzono w niej, że w Unii istnieje czterech producentów BDO, zaś w istocie obecnie tylko LCN i Novamont produkują BDO w Unii. Komisja nie zgadza się z tym argumentem z kilku powodów. Po pierwsze, jak wyjaśniono w motywach 268 i 269 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przemysł Unii składał się z czterech producentów unijnych, którzy produkowali BDO w okresie objętym dochodzeniem. Po drugie, LCN nie przedstawiło żadnych dowodów ani Komisja nie ustaliła, że BASF lub Ineos zaprzestały produkcji BDO na stałe w Unii lub że przestały spełniać warunki przynależności do przemysłu Unii po nałożeniu cel tymczasowych. Po trzecie, z informacji publicznych wynika, że przedsiębiorstwo BASF⁽¹²⁾ zwiększyło produkcję BDO w Unii, a oprócz tego przedsiębiorstwo Ineos zaplanowało wznowienie produkcji BDO⁽¹³⁾ w Unii (po przerwie w produkcji spowodowanej przywozem towarów po cenach dumpingowych). W związku z tym potwierdza się ustalenie Komisji, że w Unii istnieje czterech producentów BDO, a zatem Komisja odrzuciła ten argument.
- (155) Ponadto LCN podkreśliło, że przywóz BDO ze Stanów Zjednoczonych jest przywożony przez LCN i BASF w celu „wypełnienia nadzwyczajnych luk w ich produkcji oraz uniknięcia szerszych negatywnych skutków ubocznych poprzez zagwarantowanie zaspokojenia potrzeb klientów”, co według LCN stanowiło kluczowe zabezpieczenie dla obu producentów w przypadku wyłączenia lub konserwacji.
- (156) Po pierwsze, Komisja nie kwestionuje, że przywóz ze Stanów Zjednoczonych został wykorzystany przez LCN do zaspokojenia potrzeb klientów. Po drugie, Komisja nie zgadza się jednak, że środki wobec Stanów Zjednoczonych nie leżą w interesie przemysłu Unii. Zatem wbrew argumentom LCN Komisja ustaliła, że wprowadzenie środków leży w interesie przemysłu Unii. Jak wyjaśniono w motywie 348 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zdolność przemysłu Unii do przywozu BDO z państw, których dotyczy postępowanie, w tym przywozu ze Stanów Zjednoczonych, nie pozwoliła przemysłowi Unii na poprawę sytuacji i uniknięcie znacznych strat. Straty uznano za tak wysokie, że stanowiły poważne zagrożenie dla istnienia przemysłu Unii w perspektywie krótkoterminowej, pomimo wzrostu konsumpcji BDO na wolnym rynku w Unii i wykorzystania przywozu BDO do zastąpienia własnej produkcji. Ponadto dochodzenie wykazało, że w Unii istniały spore wolne moce produkcyjne (60 % w okresie objętym dochodzeniem) i nie było konieczności opierania się na przywozie ze Stanów Zjednoczonych w celu zaspokojenia całej konsumpcji i potrzeb klientów z Unii. Po wprowadzeniu środków tymczasowych przemysł Unii ogółem (w tym LCN) powinien być w stanie zwiększyć produkcję i skorzystać z lepszych warunków rynkowych. W efekcie przemysł Unii znalazłby się w znacznie lepszej sytuacji finansowej dzięki sprawiedliwym cenom i warunkom konkurencji w Unii, co pozwoliłoby mu pokryć koszty środków wynikających z „nadzwyczajnych luk”, które mogłyby zostać wypełnione przez przywóz ze Stanów Zjednoczonych objęty środkami, a jednocześnie zaspokajając potrzeby klientów.
- (157) Ponadto LCN byłoby w stanie nadal zaopatrywać się w BDO i zaspokajać popyt klientów, nawet w przypadku nieoczekiwanych przestojów, korzystając albo ze znacznych wolnych mocy produkcyjnych przemysłu Unii, albo z przywozu z państw nieobjętych cłami, takich jak Korea Południowa lub Tajwan. Jak wyjaśniono w motywie 311 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w toku dochodzenia ustalono, że przywóz BDO ze Stanów Zjednoczonych średnio podcinał ceny sprzedaży przemysłu Unii w okresie badanym, a podcięcie cenowe przywozu ze Stanów Zjednoczonych było istotnym czynnikiem w dochodzeniu w sprawie szkody. Przywóz ze Stanów Zjednoczonych miał znaczny i rosnący udział w rynku w okresie badanym, przyczyniając się do szkody poniesionej przez przemysł Unii. Ponadto w wyniku dochodzenia ustalono znaczny margines dumpingu dla LCC, zgodnie z motywem 263 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym Komisja podtrzymuje swoje stanowisko, że wprowadzenie środków obejmujących BDO ze Stanów Zjednoczonych leżałoby w interesie przemysłu Unii.

⁽¹²⁾ BASF przyczynia się do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw BDO w Europie, zwiększając produkcję w Ludwigshafen.

⁽¹³⁾ Przedsiębiorstwo Ineos stwierdziło, że produkcja zostanie skutecznie wznowiona w [2. kw.] 2026 r. przy docelowym poziomie produkcji wynoszącym [70–90] % wskaźnika operacyjnego – tj. [75 000–100 000] ton rocznie – lub więcej, jeżeli pozwoli na to popyt na rynku. W każdym razie Ineos wyjaśnia, że jego zakład BDO nie może działać na poziomie poniżej [45–65] % wskaźnika operacyjnego.

- (158) Przedsiębiorstwo Sipchem argumentowało, że nałożenie ceł nie leży w interesie Unii, ponieważ cła nie pozwoliłyby przemysłowi Unii BDO na osiągnięcie rozsądnego zysku, podniesienie cen sprzedaży ani na pokrycie kosztów produkcji, co sugerowało, że przywóz towarów po cenach dumpingowych nie jest główną przyczyną szkody. Według przedsiębiorstwa Sipchem producenci unijni oferowali BDO po cenach niższych od domniemanych kosztów produkcji po wejściu w życie ceł. Przedsiębiorstwo Sipchem nie przedstawiło dowodów na to, że obecnie producenci unijni sprzedają lub oferują BDO po cenach niższych od kosztów produkcji, a jedynie porównało koszty produkcji ustalone dla okresu objętego dochodzeniem z cenami, jakie według przedsiębiorstwa Sipchem producenci unijni obecnie oferują użytkownikom z UE. Takie porównanie nie jest jednak równoznaczne z dogłębną analizą sytuacji gospodarczej przemysłu Unii po okresie objętym dochodzeniem. Komisja przypomina, że oparła swoje ustalenia dotyczące środków uznanych za leżące w interesie Unii na danych dotyczących okresu objętego dochodzeniem, a nie na obecnych kosztach produkcji BDO lub cenach sprzedaży BDO obecnie stosowanych przez producentów unijnych, które mogą ulegać wahaniom i różnić się od kosztów produkcji i cen sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem.
- (159) W swoich uwagach po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Sipchem powtórzyło swoją uwagę, że środki dotyczące BDO nie wpłynęły na poprawę warunków na rynku unijnym w zakresie umożliwiającym przemysłowi Unii osiągnięcie zysku. Przedsiębiorstwo Sipchem twierdziło zatem, że środki tymczasowe nie były skuteczne; w związku z tym równowaga interesów Unii powinna sprzyjać użytkownikom, a środki ostateczne nie powinny być wprowadzane.
- (160) Komisja wskazała, że przedsiębiorstwo Sipchem po prostu odniosło się do ofert cenowych przemysłu Unii z maja 2026 r. i że porównało takie oferty z kosztami w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem. Komisja odrzuciła argumenty przedstawione przez Sipchem, ponieważ porównanie kosztów z jednego okresu z cenami sprzedaży w innym jest niewłaściwe. Ponadto przywrócenie uczciwych warunków na rynku unijnym może wymagać czasu, a w żadnym wypadku nie można oceniać tego na podstawie danych z jednego miesiąca (maj 2026 r.).
- (161) Komisja stwierdziła natomiast, że przyczyną istotnej szkody dla przemysłu Unii był przywóz towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, jak wyjaśniono w motywie 395 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Komisja podtrzymuje swoje stanowisko, że cła umożliwiają producentom unijnym sprawiedliwe konkurowanie bez zaniżania cen spowodowanego przywozem towarów po cenach dumpingowych oraz bez szkody odnotowanej w okresie badanym, spowodowanej przywozem towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie. Ponadto Komisja zauważa, że od czasu wprowadzenia środków tymczasowych i przedstawienia argumentu⁽¹⁴⁾ minęło mniej niż jeden miesiąc, co nie jest wystarczającym czasem na ocenę, czy środki były skuteczne w usuwaniu dumpingu wyrządzającego szkodę.
- (162) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 409–417 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.2. Interes importerów niepowiązanych i przedsiębiorstw handlowych

- (163) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 418–423 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (164) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedsiębiorstwo Lubrizol stwierdziło, że ceny BDO na rynku unijnym znacznie wzrosły, szkodząc konkurencyjności produkowanego przez nie poliuretanu termoplastycznego („TPU”) w porównaniu z producentami chińskimi i tureckimi. Ponadto przywóz BDO do Unii zmniejszył się, a jednocześnie nie wzrosły ani unijne moce produkcyjne w zakresie BDO, ani wielkości od „czynnych dostawców” BDO, co ostatecznie doprowadziło do zmniejszenia ogólnej podaży BDO i strukturalnego ryzyka związanego z dostawami. Lubrizol argumentowało, że wszystkie te czynniki łącznie (np. wzrost kosztów BDO, zmniejszenie podaży w Unii i osłabiona pozycja konkurencyjna produktów Lubrizolu) stanowią istotne zagrożenie dla zrównoważonego charakteru jego działalności w Europie i mogą wpływać na strategiczne decyzje Lubrizolu dotyczące inwestycji, produkcji i łańcucha dostaw w Europie, co wymaga ponownej oceny obecnych środków antydumpingowych.

⁽¹⁴⁾ Sipchem – Uwagi dotyczące rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych z dnia 9 marca 2026 r. (t26.001365).

- (165) Przedsiębiorstwo Envalior stwierdziło z kolei, że na początku 2026 r. nie istniały alternatywy dostaw BDO po „akceptowalnych” cenach rynkowych ze względu na wzrost cen BDO w innych państwach trzecich. Envalior nie uzasadniło jednak tego argumentu; zaznaczyło jedynie, że ceny BDO tymczasowo wzrosły lub dorównały cenom BDO produkowanym w UE tylko w przypadku niektórych dostawców i w niektórych państwach w okresie kilku miesięcy.
- (166) Komisja nie kwestionowała, że może dojść do wzrostu cen BDO w Unii; w rzeczywistości środki mają na celu podniesienie cen przywożonych towarów dumpingowych, aby wyrównać warunki działania i stworzyć uczciwe warunki cenowe na rynku unijnym, umożliwiając przemysłowi Unii dalszą produkcję i dostawy na rynek unijny. Komisja wzięła zatem pod uwagę równowagę interesów obu użytkowników oraz ryzyko zaprzestania działalności przez przemysł Unii. Niewprowadzenie środków doprowadzi do zaprzestania produkcji w Unii, co oznaczałoby poleganie na znacznie mniej niezawodnych, mniej odpornych i mniej stabilnych źródłach dostaw BDO oraz znacznie ograniczyłoby wybór dostawców BDO, co z kolei prawdopodobnie spowodowałoby wzrost cen BDO w Unii. Użytkownicy w Unii będą wówczas uzależnieni wyłącznie od importu, a konkretnie od transportu morskiego, pozwalającego na sprowadzanie tego produktu do Unii, przy bardzo ograniczonych możliwościach bezpiecznego i ekonomicznego magazynowania BDO na terenie Unii. Zaprzestanie działalności przez przemysł Unii mogłoby ograniczyć rentowność produkcji opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla w Unii, ponieważ ich producenci muszą zaopatrywać się w BDO na czas, w sposób ekonomiczny, przy stałej odpornej podaży i dywersyfikacji dostaw (w tym z Unii), aby móc produkować na stałym poziomie i osiągać minimalną wielkość produkcji pod kątem efektywności produkcji dla produktów rynku niższego szczebla, co z kolei pozwala na terminowe zaspokajanie potrzeb klientów.
- (167) Jeżeli chodzi o moce produkcyjne i produkcję BDO w UE, jak zauważyła Komisja w motywie 154, w Unii nadal istnieje czterech producentów, a moce produkcyjne przemysłu Unii są wystarczające, aby zaspokoić całą konsumpcję na rynku UE. W okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii miał około 60 % wolnych mocy produkcyjnych, a w przypadku przywrócenia warunków uczciwej konkurencji producenci unijni mogliby z czasem zwiększyć produkcję i obniżyć koszty produkcji poprzez rozłożenie kosztów stałych na większe ilości, aby zaspokoić popyt użytkowników przemysłowych w Unii. Ponadto, jak wspomniano w motywie 435 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, użytkownicy przemysłowi mogliby przejść na źródła dostaw z Korei Południowej i Tajwanu, które nie podlegają środkom antydumpingowym.
- (168) W związku z tym argumenty opisane w motywach 164 i 165 powyżej zostały odrzucone przez Komisję.
- (169) Ponadto przedsiębiorstwo Sipchem stwierdziło, że nałożenie ceł nie leży w interesie unijnych użytkowników BDO na rynkach niższego szczebla, biorąc pod uwagę, iż jego zdaniem użytkownicy ci nie mogą sobie pozwolić na płacenie wyższej ceny BDO lub ceny BDO „niewyrządzającej szkody”, a z kolei wyższe ceny BDO zagroziłyby rentowności działalności użytkowników BDO w Unii, co ostatecznie doprowadziłoby do utraty miejsc pracy i osłabiłoby atrakcyjność inwestycji w UE. Sipchem nie uzasadniło jednak żadnego z tych twierdzeń.
- (170) Ponadto Envalior stwierdziło, że przeprowadzona przez Komisję ocena udziału BDO w kosztach na rynkach niższego szczebla była wadliwa pod względem metodologicznym, ponieważ uśredniono wykorzystanie i koszty BDO dla wszystkich użytkowników na rynkach niższego szczebla, co znacznie pomniejszyło znaczenie kosztów BDO dla politereftalanu butylenu („PBT”), o czym mowa w motywie 431 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W związku z tym przedsiębiorstwo Envalior zwróciło się o przeprowadzenie szczegółowej oceny kosztów BDO w odniesieniu do każdego produktu rynku niższego szczebla zamiast analizy opartej na średniej dla wszystkich produktów rynku niższego szczebla. Ponadto Envalior stwierdziło, że ustalenie Komisji, zgodnie z którym wzrost cen BDO „nie powinien być poważny”, nie odzwierciedla rzeczywistego wpływu środków na koszty i konkurencyjność producentów na rynku niższego szczebla, takich jak DuBay, wpływu BDO na koszty kluczowych opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla, takich jak PBT, tetrahydrofuran („THF”) i γ -butyrolakton, ani zakłócenia konkurencji między unijnymi producentami i importerami opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla oraz ryzyka przeniesienia opartej na BDO produkcji niższego szczebla poza Unię i przywozu tych produktów.
- (171) Komisja nie kwestionowała faktu, że koszt BDO może stanowić znaczący i istotny odsetek kosztów produkcji niektórych produktów rynku niższego szczebla, takich jak PBT, co potwierdzono w motywie 431 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto Komisja zauważyła, że koszt i ilość wykorzystanego BDO różniły się znacznie w zależności od użytkownika, a nawet w ramach tego samego użytkownika – w zależności od stopnia specjalizacji produktu rynku niższego szczebla i poszczególnych połączeń z innymi chemikaliami. W tym samym motywie Komisja przyznała, że nawet jeśli średnio 14 % całkowitego kosztu produktów rynku niższego szczebla było związane z BDO jako surowcem dla współpracujących użytkowników, w przypadku niektórych opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla udział ten mógł być wyższy.

- (172) Przeprowadzenie oceny kosztów i rentowności BDO w odniesieniu do wszystkich użytkowników, a następnie wykorzystanie średniego kosztu BDO jako surowca na podstawie wszystkich dostępnych danych nie jest jednak ani chybione, ani wprowadzające w błąd. Komisja oceniła ilość BDO wykorzystywanego przez użytkowników przemysłowych i stwierdziła, że zgodnie z powyższym BDO stanowił – średnio –14 % całkowitego kosztu produktów rynku niższego szczebla i że była to sprawiedliwa charakterystyka zastosowania BDO w produktach lub produktach pochodnych BDO rynku niższego szczebla w Unii. Ponadto Komisja wskazuje, że osobna ocena każdej potencjalnej kombinacji produktów rynku niższego szczebla na użytkownika w Unii nie byłaby wykonalna, gdyż byłaby to duża liczba potencjalnych produktów rynku niższego szczebla wytwarzanych nawet w ramach jednego użytkownika przemysłowego BDO. Komisja zauważyła także, że oparła się na informacjach dostarczonych przez użytkowników w toku dochodzenia, a zestawienie kosztów dla wszystkich poszczególnych produktów rynku niższego szczebla nie było dostępne dla większości użytkowników unijnych.
- (173) I wreszcie, podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja nie mogła zweryfikować dostarczonych przez Envalior informacji dotyczących produktów BDO niższego szczebla na temat kosztów, wykorzystania, pracowników i zysku ze względu na brak możliwości dokładnego ustalenia lub zweryfikowania danych liczbowych podczas wizyty.
- (174) Po otrzymaniu zaktualizowanych kwestionariuszy i weryfikacji kwestionariusza dla użytkowników przedsiębiorstwa Novamont na terenie przedsiębiorstwa Komisja uwzględniła zaktualizowane i zweryfikowane dane liczbowe przedsiębiorstwa Novamont w analizie użytkownika, odzwierciedlając w ten sposób dokładniej dane liczbowe dotyczące użytkowników BDO w Unii, w tym użytkowników przemysłowych, oraz uwzględniła zweryfikowane informacje w analizie użytkownika. Po tej zmianie BDO nadal odpowiadał – średnio – za 14 % całkowitego kosztu opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla, a średnią rentowność opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla w odniesieniu do użytkowników unijnych ustalono na poziomie [9–11 %] w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto ustalono, że sprzedaż produktów powiązanych z BDO stanowiła średnio około 36 %, a nie 57 % całkowitej sprzedaży użytkowników w okresie objętym dochodzeniem.
- (175) W świetle zaktualizowanych obliczeń i zmian przedstawionych w motywie 174 Komisja potwierdziła główne ustalenia i wnioski dotyczące interesu użytkowników na podstawie rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto Komisja zauważa, że wprawdzie w przypadku niektórych produktów, takich jak PBT, BDO stosowano w ilościach większych niż średnia, jak wspomniano w motywach 432 i 433 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jednak większość opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla była w rzeczywistości rentowna, a ponadto istniał szereg elementów łagodzących, które ograniczały wpływ środków z państw, których dotyczy postępowanie, co wyjaśniono w motywie 433 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (176) W związku z powyższym argumenty przytoczone w motywie 169 zostają odrzucone.
- (177) Przedsiębiorstwo Novamont przedstawiło z kolei uwagi dotyczące potrzeby rozszerzenia ceł na główne oparte na BDO produkty rynku niższego szczebla w celu utrzymania konkurencyjności producentów unijnych, co wiąże się z ryzykiem dotyczącym opartych na BDO unijnych produktów rynku niższego szczebla, ponieważ ich producenci – aby mogli nadal dostarczać oparte na BDO produkty rynku niższego szczebla – polegają na przywozie, a przywóz ten nie jest chroniony środkami. Ponadto Novamont twierdzi, że w przywozie może dojść do przesunięcia: z przywozu BDO na przywóz produktów rynku niższego szczebla, co zmniejszyłoby skuteczność ceł i stanowiłoby obejście środków, a zatem istnieje potrzeba ochrony opartych na BDO unijnych produktów rynku niższego szczebla za pomocą ceł.
- (178) W tym celu przedsiębiorstwo Novamont i inni producenci unijni zwrócili się do Komisji o rozważenie zastosowania kontyngentów bezcłowych podobnych do kontyngentów określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2026/114 ⁽¹⁵⁾ w sprawie stopionego tlenku glinu („sprawa stopionego tlenku glinu”), co pozwoliłoby użytkownikom BDO pochodzenia kopalnego i Bio-BDO na stopniowe dostosowanie oraz zapewniłoby unijnemu przemysłowi BDO niższego szczebla czas na dostosowanie się do środków, na przykład poprzez nowe strategie pozyskiwania.
- (179) Komisja przeanalizowała powyższy postulat i stwierdziła, że w tym przypadku nie ma potrzeby zmiany struktury środków. Komisja przypomina, że w sprawie stopionego tlenku glinu ustalenia dotyczące interesu Unii podważały zasadność wprowadzenia środków, przy czym ze względów bezpieczeństwa gospodarczego zdecydowano w sprawie stopionego tlenku glinu, że zmiana środków leży w interesie Unii. Z powodów wyjaśnionych powyżej w części „Interes Unii” Komisja stwierdziła jednak, że w przedmiotowej sprawie i w przeciwieństwie do sprawy stopionego tlenku glinu, biorąc pod uwagę interes Unii, środki nie powinny zostać zmienione.

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2026/114 z dnia 15 stycznia 2026 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz stopionego tlenku glinu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L, 2026/114, 16.1.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2026/114/oj).

- (180) Komisja zwróciła uwagę, że różnica cen między producentami unijnymi na rynku niższego szczebla BDO a importerami z państw trzecich oraz ewentualny dumping w odniesieniu do opartych na BDO produktów rynku niższego szczebla nie są przedmiotem niniejszego dochodzenia. W związku z tym ustaleń dotyczących dumpingu i szkody nie można zgodnie z prawem zastosować do produktów rynku niższego szczebla bez przeprowadzenia odrębnego dochodzenia.
- (181) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń od Envalior, Covestro, Sipchem i Ineos otrzymano uwagi dotyczące interesu Unii w kontekście użytkowników.
- (182) Envalior i Covestro stwierdziły, że ich produkt – wytwarzany z pochodnych BDO – był znacznie droższy od czasu wprowadzenia środków tymczasowych, co miało wpływ na konkurencyjność ich produktu w porównaniu z takimi produktami wytwarzanymi z pochodnych poza Unią. Envalior twierdziło, że żywica PBT była przywożona z Chin, zastępując produkcję unijną. Envalior powtórzyło swoje twierdzenie, że wpływ środków tymczasowych dotyczących BDO nie został odpowiednio uwzględniony w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych w odniesieniu do PBT i THF. Przedsiębiorstwo Covestro twierdziło, że już teraz zmagają się z wzrostem kosztów produkcji TPU i dyspersji poliuretanowych (PUD) i może być zmuszone do ograniczenia produkcji w Unii.
- (183) Ponadto Envalior powtórzyło swoje argumenty, że BDO stanowi średnio 14 % całkowitego kosztu produktów rynku niższego szczebla i w związku z tym nie jest reprezentatywne w kontekście produktów takich jak PBT i THF. Komisja uznała już wcześniej, że różne produkty mają wyższy lub niższy udział BDO, i że w oparciu o dane uzyskane podczas dochodzenia, za pośrednictwem współpracujących użytkowników, BDO stanowiło – średnio – 14 % całkowitego kosztu produktów rynku niższego szczebla, co jest rzetelnym podsumowaniem odpowiedzi użytkowników BDO na pytania zawarte w kwestionariuszu, dotyczące wykorzystania BDO w produktach lub produktach pochodnych na rynku niższego szczebla w Unii. Co więcej, Envalior stwierdziło, że PBT i THF stanowią około 57 % popytu na BDO w Unii, odwołując się przy tym do badania S&P z 2022 r. Komisja zauważyła jednak, że łączny popyt na BDO w Unii według rodzaju instrumentu pochodnego (THF lub PBT) niekoniecznie jest równy ilości wykorzystanego BDO lub kosztom BDO w danym produkcie rynku niższego szczebla sprzedawanym w Unii. W rzeczywistości, jak wyjaśniono w motywie 433 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w produktach rynku niższego szczebla stosowano bardzo różne wielkości BDO, w tym BDO stanowił mniej niż 14 % całkowitego kosztu produktu rynku niższego szczebla, w zależności od wykorzystanych związków i poziomu specjalizacji produktu. Ponadto dane te nie odnosiły się do okresu objętego dochodzeniem.
- (184) Już w motywie 166 Komisja uznała, że nałożenie ceł na przywóz BDO mogłoby zwiększyć koszty produktów niższego szczebla wytwarzanych z użyciem BDO. Zgodnie z argumentem przedstawionym w tym samym motywie – 166 – cła takie były jednak niezbędne do przywrócenia równych warunków działania na unijnym rynku BDO oraz do umożliwienia przemysłowi Unii przetrwania, w drodze usunięcia szkodliwych skutków dumpingu z państw, których dotyczy postępowanie. W związku z tym Komisja odrzuciła argumenty przedsiębiorstw Envalior i Covestro ze względu na to, że, podsumowując, środki BDO wyraźnie leżą w interesie Unii.
- (185) Przedsiębiorstwo Covestro stwierdziło, że cła ostateczne zaszkodziłyby użytkownikom unijnym w sposób nieproporcjonalny, ponieważ zdaniem tego przedsiębiorstwa nie ma wystarczającej alternatywnej podaży dla produkcji unijnej oraz ponieważ użytkownicy unijni, którzy muszą zaopatrywać się w BDO u osób trzecich, znajdują się w „niekorzystnej sytuacji pod względem konkurencji”. Przedsiębiorstwo nie przedstawiło jednak żadnego uzasadnienia ani danych na poparcie tych twierdzeń. Covestro argumentowało również, że unijne moce produkcyjne nie były wystarczające, aby pokryć całkowite zapotrzebowanie z punktu widzenia konsumpcji przemysłu użytkowników Unii. Jednak przedsiębiorstwo Ineos stwierdziło, że wznowiło produkcję, a Komisja stwierdziła w motywie 167, że przemysł Unii w rzeczywistości dysponował wolnymi mocami produkcyjnymi niezbędnymi do zaopatrywania rynku unijnego. Komisja wskazała, że kwestia odpowiedniej podaży BDO została już rozważona w motywach 413 i 435 oraz w tabeli 5 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W związku z tym, że nie przedstawiono nowych informacji, argumenty Covestro zostały odrzucone.
- (186) Covestro twierdziło, że należy wyłączyć z ceł niektóre „stopnie” BDO. Jednak ze względu na brak jakichkolwiek szczegółowych informacji na temat tego, o jakie „stopnie” chodzi, lub jakiegokolwiek uzasadnienia takich wyłączeń, argument ten został odrzucony.
- (187) Covestro twierdziło, że Komisja powinna zastosować zasadę niższego cła. Jednakże, jak wyjaśniono w motywie 440 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i ostatecznie potwierdzono niniejszym w niniejszym rozporządzeniu, zasada niższego cła ma już zastosowanie.
- (188) Komisja odrzuciła zatem kwestie, o których mowa w motywach 177 i 178 powyżej.
- (189) Wobec braku dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 424–437 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.4. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (190) Dochodzenie wykazało, że straty przemysłu Unii uznano za tak wysokie, że stanowią poważne zagrożenie dla jego istnienia w perspektywie krótkoterminowej, pomimo wzrostu konsumpcji na wolnym rynku w okresie badanym. W związku z powyższym Komisja ustaliła, że wprowadzenie środków leży w interesie przemysłu Unii.
- (191) Ponadto BDO jest istotnym prekursorem wielu ważnych produktów, takich jak produkty farmaceutyczne (antybiotyki, statyny i witaminy), wyroby medyczne (takie jak cewniki, stroje medyczne lub rozruszniki serca), biodegradowalne tworzywa sztuczne, pojazdy elektryczne i hybrydowe oraz baterie litowe. Istnienie rentownej produkcji BDO w Unii ma zatem zasadnicze znaczenie również z punktu widzenia bezpieczeństwa dostaw dla użytkowników, biorąc również pod uwagę, że ze względu na właściwości chemiczne BDO trudno jest przechowywać w Unii.
- (192) W toku dochodzenia wykazano wprawdzie, że koszty ponoszone przez użytkowników przemysłowych BDO wzrosną, jednak równowaga interesów w tym przypadku została utrzymana, podobnie jak na etapie tymczasowym, co przemawia za nałożeniem środków.
- (193) Wobec braku dalszych uwag dotyczących interesu Unii potwierdzono motyw 438 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

8.1. Środki ostateczne

- (194) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, wynikającej z niego szkody, związku przyczynowego, poziomu środków i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych.
- (195) W związku z powyższym stawki ostatecznego cła antydumpingowego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocenieniem, powinny być następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (w %)	Margines szkody (w %)	Ostateczne cło antydumpingowe (w %)
Chiny	Xinjiang Markor Chemical Industry Co., Ltd.	311,9	105,6	105,6
	Wanhua Chemical (Sichuan) Co., Ltd.	522,4	113,7	113,7
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące w Chinach	362,8	107,5	107,5
	Cały pozostały przywóz pochodzący z Chin	522,4	113,7	113,7
Arabia Saudyjska	International Diol Company	52,4	127,8	52,4
	Cały pozostały przywóz pochodzący z Arabii Saudyjskiej	52,4	127,8	52,4
Stany Zjednoczone	Lyondell Chemical Company	135,7	148,3	135,7
	Cały pozostały przywóz pochodzący ze Stanów Zjednoczonych	142,5	153,4	142,5

- (196) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Te stawki celne mają zatem zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione podmioty prawne. Stawek tych nie można stosować w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem wytworzonego przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, którego nie wymieniono w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami w niej wymienionymi, dlatego przywóz ten powinien podlegać stawce celnej mającej zastosowanie do całego pozostałego przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej albo Stanów Zjednoczonych Ameryki.
- (197) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany nazwy przedsiębiorstwa. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji⁽¹⁶⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeśli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie, rozporządzenie dotyczące zmiany nazwy zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (198) Do zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z różnicą w stawkach celnych potrzebne są środki szczególne gwarantujące właściwe stosowanie indywidualnych ceł antydumpingowych. Indywidualne cła antydumpingowe stosuje się wyłącznie po przedstawieniu organom celnym państwa członkowskiego ważnej faktury handlowej. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Do czasu przedstawienia takiej faktury przywóz powinien podlegać cłu antydumpingowemu mającemu zastosowanie do całego pozostałego przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej albo Stanów Zjednoczonych Ameryki.
- (199) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem brany pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich powinny bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach, mogą żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celów weryfikacji poprawności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki celnej zgodnie z prawem celnym.
- (200) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu, zwłaszcza po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę struktury handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach można wszcząć dochodzenie w sprawie obejścia środków, o ile spełnione są odpowiednie warunki. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych i nałożenia ogólnokrajowego cła.
- (201) W celu zapewnienia należytego egzekwowania ceł antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące całego pozostałego przywozu pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.
- (202) Producenci eksportujący z Chińskiej Republiki Ludowej, którzy nie dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem, powinni mieć możliwość złożenia wniosku⁽¹⁷⁾ do Komisji o objęcie ich stawką cła antydumpingowego ustaloną dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Komisja powinna przychylić się do tego wniosku, o ile spełnione są trzy warunki. Nowy producent eksportujący musiałby wykazać, że: (i) nie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem; (ii) nie jest powiązany z producentem eksportującym, który dokonywał takiego wywozu; oraz (iii) dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem po okresie objętym dochodzeniem lub przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości produktu.

⁽¹⁶⁾ E-mail: TRADE-TDI-REQUESTS@ec.europa.eu, European Commission, Directorate-General for Trade and Economic Security, Directorate G, Rue de la Loi/Wetstraat 170, 1040 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË. We wniosku należy podać numer niniejszego rozporządzenia i numer sprawy (AD734).

⁽¹⁷⁾ E-mail: TRADE-TDI-REQUESTS@ec.europa.eu, European Commission, Directorate-General for Trade and Economic Security, Directorate G, Rue de la Loi/Wetstraat 170, 1040 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË. We wniosku należy podać numer niniejszego rozporządzenia i numer sprawy (AD734).

8.2. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

- (203) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych do wysokości ustalonych na mocy niniejszego rozporządzenia.

8.3. Zobowiązania

- (204) LCC i IDC złożyły oferty dotyczące zobowiązań cenowych.
- (205) Zgodnie z art. 8 rozporządzenia podstawowego oferty zobowiązań cenowych muszą być wystarczające do wyeliminowania szkodliwego skutku dumpingu, a ich przyjęcie nie może być uznawane za nierealistyczne.
- (206) W ofercie LCC wnioskowano o kontyngent taryfowy, zwolniony z płatności cła antydumpingowego, na wywóz sprzedawany bezpośrednio przez LCC na rzecz LCN w ilości do [7 500–14 000] ton rocznie. Po wyczerpaniu kontyngentu zastosowanie miałyby minimalna cena importowa oparta na unijnej cenie docelowej ustalonej w obliczeniach szkody.
- (207) Zgodnie z treścią oferty dostęp LCN do bezcłowego kontyngentu taryfowego miałyby podlegać następującym warunkom: LCN musiałyby wykazać rzeczywistą potrzebę zakupu awaryjnej partii BDO od LCC w związku z planową konserwacją lub nieplanowaną tymczasową przerwą w działaniu własnych zakładów produkcyjnych BDO na terenie Unii. Każdy wniosek o dostęp do kontyngentu wymagałby zatwierdzenia na piśmie przez Komisję na podstawie uzasadnionego wniosku LCN i podlegałby 10-dniowemu okresowi przeglądu.
- (208) Komisja oceniła ofertę w świetle kryteriów określonych w art. 8 rozporządzenia podstawowego i stwierdziła, że oferta nie może zostać przyjęta.
- (209) Po pierwsze, oferta nie spełniała podstawowego kryterium określonego w art. 8 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwo nie zrewidowało swoich cen w celu usunięcia szkodliwych skutków dumpingu zgodnie z wymogami rozporządzenia podstawowego. Oferta umożliwiłaby bowiem przywóz do Unii towarów po cenach dumpingowych, nadal wyrządzający szkodę, bez uiszczenia jakichkolwiek ceł antydumpingowych. Już z tego tylko powodu oferta zobowiązania nie może zostać przyjęta.
- (210) Po drugie, produkt objęty postępowaniem wykazywał znaczne wahania cen zarówno przed okresem objętym dochodzeniem, jak i w jego trakcie. W ofercie nie znalazła się żadna propozycja mechanizmu korekty cen, który uwzględniłby te wahania. Nie było zatem gwarancji, że szkodliwe skutki dumpingu zostaną z czasem skutecznie wyeliminowane.
- (211) I wreszcie, proces wymagany w ofercie byłby uciążliwy dla Komisji, jeśli chodzi o monitorowanie, w szczególności w przypadku braku jakichkolwiek istniejących ram regulujących jego wdrażanie. Na przykład ustalanie, jakie byłyby nadzwyczajne powody, aby umożliwić dostęp do bezcłowego kontyngentu taryfowego, miałyby z natury uznaniowy i nieprzewidywalny charakter, a zatem nie gwarantowałyby rzetelnego ani spójnego procesu oceny i monitorowania. W związku z tym przyjęcie zobowiązania byłoby dla Komisji nierealistyczne.
- (212) Komisja już w ujawnieniu ostatecznych ustaleń zawarła swój zamiar odrzucenia oferty dotyczącej zobowiązania złożonej przez LCC. LCC nie przedstawiło żadnych uwag.
- (213) W ofercie IDC zaproponowano minimalną cenę importową w oparciu o poziom cen CIF w UE, niepodlegających dumpingowi. Aby uzyskać taką cenę, w ofercie zaproponowano korektę ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi, odzwierciedlające zysk i koszty poniesione między przywozem a odsprzedażą.
- (214) W swoich uwagach odnośnie do ujawnienia ostatecznych ustaleń IDC dodało do swojej oferty mechanizm korekty minimalnej ceny importowej, oparty na kosztach butanu, który jest głównym surowcem do produkcji BDO.
- (215) Komisja oceniła ofertę w świetle kryteriów określonych w art. 8 rozporządzenia podstawowego i stwierdziła, że oferta nie może zostać przyjęta.

- (216) Jeżeli chodzi o aspekt wykonalności Komisja zauważyła, że IDC jest częścią grupy Sipchem, która skupia szereg przedsiębiorstw zajmujących się produkcją i sprzedażą produktów petrochemicznych. Kanał wykorzystywany przez IDC do sprzedaży BDO do Unii, tj. za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych SMC i SESA, jest wykorzystywany także do sprzedaży innych produktów.
- (217) Na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy globalna organizacja grupy Sipchem mogłaby umożliwić klientom IDC w Unii zakup innych produktów grupy Sipchem, nie tylko BDO. W związku z tym istnieje ryzyko wzajemnej kompensacji, ponieważ grupa mogłaby formalnie sprzedawać BDO powyżej minimalnej ceny importowej, ale faktycznie poniżej tej ceny, sztucznie obniżając ceny sprzedaży innych produktów sprzedawanych tym samym klientom. Ponadto znaczna część obrotów IDC w odniesieniu do BDO w Unii jest związana z klientami należącymi do większych grup przedsiębiorstw. Otwiera to kolejny potencjalny kanał przekazywania korzyści z grupy Sipchem unijnym klientom BDO, skutecznie obniżając cenę sprzedaży pobieraną za BDO od tych klientów.
- (218) Wynika z tego, że zaoferowane w odniesieniu do BDO zobowiązanie cenowe wiąże się z wysokim ryzykiem wzajemnej kompensacji. Wobec braku wystarczających i skutecznych środków łagodzących wysokie ryzyko wzajemnej kompensacji sprawia, że zaproponowane zobowiązanie staje się niemożliwe do zrealizowania, a tym samym jest niewykonalne w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego.
- (219) Komisja poinformowała przedsiębiorstwo IDC o swoim zamiarze odrzucenia złożonej przez nie oferty i wyznaczyła termin na przedstawienie uwag. IDC nie przedstawiło żadnych uwag.
- (220) W związku z powyższym Komisja odrzuciła oferty zobowiązań złożone przez LCC i IDC.

8.4. Pobór z mocą wsteczną

- (221) Jak wspomniano w sekcji 1.2. niniejszego rozporządzenia, Komisja objęła przywóz produktu objętego dochodzeniem obowiązkiem rejestracji.
- (222) Na ostatecznym etapie dochodzenia przeprowadzono ocenę danych zgromadzonych w kontekście rejestracji. Komisja zbadała, czy kryteria zawarte w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione w odniesieniu do poboru cel ostatecznych z mocą wsteczną.
- (223) Z analizy Komisji wynika, że nie nastąpił żaden dalszy znaczny wzrost przywozu poza poziomem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym dochodzeniem, jak określono w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego. Na potrzeby tej analizy Komisja porównała średnią miesięczną wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem, wynoszącą 8 132 tony, ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia do ostatniego pełnego miesiąca poprzedzającego wprowadzenie środków tymczasowych (lipiec 2025 r. – styczeń 2026 r.), wynoszącą 8 079 ton. Również po porównaniu średniej miesięcznej wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie rozpoczynającym się w miesiącu następującym po wszczęciu niniejszego dochodzenia, a kończącym się ostatniego dnia miesiąca, w którym wprowadzono środki tymczasowe (lipiec 2025 r. – luty 2026 r.), odnotowano spadek wynoszący 7 648 ton. W związku z tym Komisja stwierdziła, że warunki poboru cel ostatecznych z mocą wsteczną nie zostały spełnione.
- (224) W swoich uwagach po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Ineos nie zgodziło się z przeprowadzoną przez Komisję analizą danych dotyczących poboru cel z mocą wsteczną.
- (225) Po pierwsze, w ujęciu skonsolidowanym Ineos obliczył wzrost przywozu o 2 %, kwestionując obliczenia Komisji przedstawione w motywie 223 powyżej, które wskazują na spadek przywozu po okresie objętym dochodzeniem. Komisja odrzuciła argument Ineos, ponieważ nawet na podstawie jego własnych danych ocena nie wykazała znacznego dalszego wzrostu przywozu.

(226) Po drugie, Ineos przeanalizował dane indywidualnie dla trzech państw, których dotyczy postępowanie, i stwierdził, że wzrost miał miejsce w przypadku Chin, w związku z czym nawet jeżeli nie nastąpił znaczny wzrost przywozu dla tych trzech państw jako całości, cła należy pobrać z mocą wsteczną od przywozu z Chin. Jednak w przypadku dochodzeń dotyczących większej niż jedno liczby państw, których dotyczy postępowanie, to czy przywóz z tych państw miałby być skumulowany w celu przeprowadzenia analizy, o czym mowa w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego, zależy od tego, czy Komisja zdecyduje o skumulowaniu tego przywozu w dochodzeniu. Biorąc pod uwagę, że w przedmiotowym dochodzeniu Komisja skumulowała przywóz z trzech państw, których dotyczy postępowanie, analizę i wnioski Komisji przedstawione w motywie 223 sformułowano w odniesieniu do tych trzech państw jako całości. Jest to zgodne z wyrokiem Sądu w sprawie Stemcor, w którym stwierdzono, że „dalszy znaczny wzrost przywozu w rozumieniu art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego powinien w celu ustalenia, czy ujęty łącznie przywóz może znacznie osłabić skutki cel ostatecznych, a zatem stworzyć dodatkową szkodę dla przemysłu unijnego”⁽¹⁸⁾. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

9. PRZEPIS KOŃCOWY

(227) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509⁽¹⁹⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę oprocentowania stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego głównych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.

(228) Komitet ustanowiony na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie wydał opinii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz 1,4-butanodiolu, zwykle objętego numerem 110-63-4 w rejestrze Chemical Abstracts Service (CAS) i zwykle klasyfikowanego w Europejskim spisie istniejących substancji chemicznych o znaczeniu handlowym (EINECS) pod numerem WE 203-786-5, obecnie objętego kodami CN 2905 39 26 i 2905 39 28, pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Kraj pochodzenia	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa	Xinjiang Markor Chemical Industry Co., Ltd.	105,6	88AL
	Wanhua Chemical (Sichuan) Co., Ltd.	113,7	88AM
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące w Chińskiej Republice Ludowej wymienione w załączniku	107,5	
	Cały pozostały przywóz pochodzący z Chińskiej Republiki Ludowej	113,7	8 999

⁽¹⁸⁾ Wyrok Sądu (druga izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie T-749/16, Stemcor przeciwko Komisji Europejskiej, pkt 86.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509 z dnia 23 września 2024 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L, 2024/2509, 26.9.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2509/oj>).

Kraj pochodzenia	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Królestwo Arabii Saudyjskiej	International Diol Company	52,4	88AN
	Cały pozostały przywóz pochodzący z Królestwa Arabii Saudyjskiej	52,4	8 999
Stany Zjednoczone Ameryki	Lyondell Chemical Company	135,7	88AO
	Cały pozostały przywóz pochodzący ze Stanów Zjednoczonych Ameryki	142,5	8 999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość w kilogramach) 1,4-butanodiolu sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkový kod TARIC) w (państwo, którego dotyczy postępowanie). Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. Do chwili przedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do całego pozostałego przywozu pochodzącego z odpowiedniego państwa, którego dotyczy postępowanie, tj. Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej lub Stanów Zjednoczonych Ameryki.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2026/270 nakładającego tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz 1,4-butanodiolu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Królestwa Arabii Saudyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Art. 1 ust. 2 można zmienić w celu dodania nowych producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej i objęcia ich odpowiednią średnią ważoną stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody potwierdzające, że:

- nie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.);
- nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia, który mógł współpracować w pierwotnym dochodzeniu; oraz
- faktycznie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem albo przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznych ilości tego produktu do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 czerwca 2026 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

ZAŁĄCZNIK

Pozostali współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą

Państwo	Nazwa	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa	Shandong Yuanli Science and Technology Co., Ltd.	88AP
	Inner Mongolia Dongjing Biological Green Technology Co., Ltd.	88AQ
	Henan Kaixiang Fine Chemical Co., Ltd.	88AR
	Xinjiang Blue Ridge Tunhe Energy Co., Ltd.	88AS